



תפ"ח 36795/07/13 - מדינת ישראל נגד א' א' ש'

בית משפט מחוזי חיפה

תפ"ח 36795-07-13 מדינת ישראל נ' א' א' ש'

בפני הרכב כב' השופטים: משה גלעד [אב"ד]

רבקה פוקס

דניאל פיש

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות פמ"ח

ע"י ב"כ עו"ד גב' א. גרינבוים

נגד

הנאשם

א' א' ש'

ע"י ב"כ עו"ד גב' ר. סרוג'י

הכרעת דין

איסור פרסום

הדין התנהל בדלתיים סגורות. הכרעת הדין מותרת לפרסום, אולם אין לפרסם את שם הנאשם, שמן של המתלוננות וכל פרט מזהה אחר של המתלוננות ויתר בני המשפחה.

הציטוטים מפרוטוקול הדין הם על פי מספרי העמודים שנרשמו בכתב יד על גבי עמודי הפרוטוקול.

כב' השופטת ר' פוקס

א. כללי:

1. לנאשם א' א' ש' (להלן: "הנאשם") יליד 1951 מיוחסות עבירות של אלימות במשפחה וכן עבירות מין במשפחה שביצע כלפי שתי בנותיו, ג' ילידת 28.6.98 (להלן: "ג'") וכן ו' ילידת 25.10.96 (להלן: "ו'"), המכונה "ו'" בקרב משפחתה (להלן: "המתלוננות").

הנאשם התגורר במועדים הרלוונטיים לאישום ביחד עם המתלוננות ואימן, ועם 11 אחים ואחיות נוספים בבית אחד.

עמוד 1



ב. עובדות כתב האישום:

2. בכתב האישום שהוגש נגד הנאשם נטען בסעיף 2 כי בסוף חודש יוני 2012, במועד שאינו ידוע למאשימה, היכה הנאשם את ג' בפניה באמצעות כבל של ממיר וגרם לה שטף דם ליד העין.
3. בסעיף א.3 לכתב האישום מפורט כי בין חודש ספטמבר 2012 ובין חודש יוני 2013, במועד שאינו ידוע למאשימה, עת השתמשה ג' בטלפון נייד, היכה אותה הנאשם בשל כך, ברגליה וביתר אברי גופה, באמצעות שרשרת ברזל באורך של מטר לערך, וגרם לה שטפי דם.
4. בסעיף א.4 לכתב האישום מתואר כי בימים שקדמו ליום 27.1.13, במועד שאינו ידוע למאשימה, בזמן שג' השתמשה בטלפון נייד שהיה ברשותה, היכה אותה הנאשם בשל כך באמצעות חגורה בפניה, וגרם לה שטף דם מתחת לעין. באותה עת ביקשה ו' לגונן על ג' אך סמוך לאחר מכן הנאשם תקף גם את ו', כשהוא בועט בבטנה וכתוצאה מכך ו' הקיאה וסבלה מכאבי בטן.
5. בסעיף א.5 לכתב האישום מפורט כי בין חודש אפריל ובין חודש יוני בשנת 2013, במועדים שאינם ידועים למאשימה ובמספר הזדמנויות, נכנס הנאשם לחדר בו ישנו שתי הקטינות יחד עם אחיות נוספות (להלן: "חדר הבנות") ושם, בזמן שו' היתה לבד, וחרף התנגדותה ונסיונה להתרחק ממנו, נגע הנאשם בחלקי גופה השונים לרבות בלחי, בכתף, בזרוע, בחזה וכן בירכיה, לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני.
6. בסעיף א.6 לכתב האישום מתואר כי בין חודש אפריל וחודש יוני בשנת 2013 בבית המשפחה, במועדים שאינם ידועים למאשימה, במספר רב של הזדמנויות, נגע הנאשם בחזה ובחלק העליון של ירכי שתי המתלוננות, ו' וג', לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני.
7. בסעיף א.7 לכתב האישום מפורט כי לאחר חודש אפריל 2013 במועד שאינו ידוע למאשימה בסמוך לשעה 21:00 נכנסה ו' לחדרו של הנאשם כדי להגיש לו פיצוחים, או אז התקרב הנאשם אל ו' וניסה לנשקה בפיה כשהוא אומר לה: "בואי, אני רוצה לנשק אותך", וזאת לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני.
8. בסעיף א.8 לכתב האישום מתואר כי במועד שאינו ידוע למאשימה באמצע חודש יוני בשנת 2013, בשעת בוקר מוקדמת סמוך לשעה 06:00, נכנס הנאשם לחדר הבנות, ניגש למיטתה של ג' בעת שישנה, הסיר מעליה את השמיכה, עמד לידה ונגע בה בחזה. באותה הזדמנות ניסה הנאשם להכניס את ידו מתחת לחולצתה. חרף התנגדותה ולאחר שהזיזה את ידו ושאלה מדוע הוא עושה זאת, המשיך הנאשם לגעת בה בחזה מעל חולצתה ואמר לה "תישני, אני אראה לך אם תספרי". כל זאת עשה הנאשם לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני.
9. בסעיף א.9 לכתב האישום מפורט כי בסמוך ליום 17.6.13, במועד שאינו ידוע למאשימה, בבית המשפחה, משסירבה ו' להצעת הנאשם לצאת עימו לבילוי, היכה אותה בחלקי גופה השונים באמצעות חגורה וגרם לה שטפי דם בגב ובזרוע.
10. בסעיף א.10 לכתב האישום מתואר כי ביום 17.6.13 בסמוך לשעה 04:00 לפנות בוקר, נכנס הנאשם לחדר הבנות, ניגש למיטתה של ו', העיר אותה משנתה וביקש שתבוא עימו אל מחוץ לחדר. כאשר ו' סירבה, הנאשם ביקש שתנשק אותו. ו' שוב סירבה ובתגובה הודיע הנאשם לו' שיעשה מה שירצה גם אם תסרב ומשך מעליה את השמיכה. ו' בתגובה ניסתה להתרחק מהנאשם, אך הנאשם משך אותה ברגליה, השכיב אותה חזרה במיטה ונשכב עליה



כשהוא מנסה לנשק אותה בפיה. ו' התנגדה, ניסתה לדחוף את הנאשם מעליה והזיזה ראשה הצידה אך הנאשם, חרף האמור, הצליח לנשק את ו' בלחי. בהמשך הנאשם הרים את חולצתה של ו', נגע בה בגוף ובחזה, כל זאת עשה לשם גירוי, סיפוק וביזוי מיני.

11. בגין המעשים המתוארים לעיל, יוחסו לנאשם העבירות הבאות:

- א. מעשה מגונה במשפחה, בקטינה שטרם מלאו לה 16 שנים ושלא בהסכמתה החופשית - עבירה לפי סעיף 348(ב), בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) וכן לפי סעיף 351(ג)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") (כלפי ג').
- ב. מעשה מגונה בקטינה במשפחה, שלא בהסכמתה ותוך שימוש בכוח או בהפעלת אמצעי לחץ או איום - עבירה לפי סעיפים 348(ג) ו-348(ג1) ולפי סעיף 351(ג)(1) לחוק העונשין (כלפי ו').
- ג. מעשה מגונה בקטינה במשפחה, שלא בהסכמתה - עבירה לפי סעיפים 348(ג) ו-351(ג)(3) לחוק העונשין (כלפי ו').
- ד. מעשה מגונה בקטינה במשפחה, שמלאו לה 14 שנים, תוך ניצול יחסי תלות, חינוך והשגחה - עבירה לפי סעיפים 348(ד)(1), וכן 351(ג)(3) לחוק העונשין (ריבוי עבירות כלפי שתי המתלוננות).
- ה. ניסיון למעשה מגונה בקטינה במשפחה, שמלאו לה 14 שנים, תוך ניצול יחסי תלות, חינוך והשגחה - עבירה לפי סעיפים 348(ד)(1), וכן 351(ג)(3) וכן 25 לחוק העונשין (כלפי ו').
- ו. תקיפת קטין ע"י אחראי תוך גרימת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 368(א) סיפא לחוק העונשין (3 עבירות כלפי ג' ועבירה אחת כלפי ו').
- ז. תקיפת בן משפחה קטין - עבירה לפי סעיפים 379 + 382(ב)(2) לחוק העונשין (כלפי ו').

ג. תגובת הנאשם וההליכים בתיק:

12. בתגובתו לכתב האישום הכחיש הנאשם את כל המיוחס לו, ובנסיבות אלה נדרשנו לשמוע את העדים מטעם התביעה ומטעם ההגנה.

מטעם התביעה העידו שתי המתלוננות (ו' וג'), אנשי סגל בית הספר בו לומדות המתלוננות, עובדים סוציאליים ממחלקת הרווחה, אנשי סגל מהמקלט בו שהו המתלוננות וכן אנשי משטרה.

מטעם ההגנה העידו הנאשם וחלק מבני משפחתו.

בתום שמיעת הראיות לאחר שהמאשימה הגישה סיכומים, הגישה ב"כ הנאשם סיכומים וצירפה אליהם בקשה להזמנת המתלוננות לעדות פעם נוספת, נוכח מכתבים שהגיעו אליה מאת המתלוננות בהם הן מבקשות לחזור ולהעיד, מאחר ולטענתן, בעדותן בישיבות ההוכחות העידו דברי שקר.

המאשימה הסכימה לבקשה ובנסיבות אלה חזרו המתלוננות לבית המשפט ביום 7.9.14 לצורך מתן עדות נוספת בפנינו, מועד שלישי של מתן עדות עבור כל אחת מהן (להלן: "העדות הנוספת").



ד. טענות הצדדים:

13. המאשימה מבקשת כי נעדיף את גרסאות המתלוננות בעדותן במהלך שמיעת הראיות, שהותירו רושם מהימן, במיוחד שלגרסאותיהן חיזוקים רבים.

המאשימה מוצאת חיזוקים בעדויות על מצבן הנפשי של המתלוננות במועד גילוי הפרשה ובסמוך לו, בעדות של כל אחת מהמתלוננות המחזקת את עדות רעותה ובעדויות של סגל בית הספר על סימני הפגיעה שנראו על גופן.

לדעת המאשימה, עדויות המתלוננות במועד שמיעת הראיות היו קטועות ורצופות בשתיקות, דבר שחייב הגשת אימרותיהן במשטרה. אימרות ו' הוגשו לאחר שהוכרזה כעדה עוינת וב"כ המאשימה הודיעה כי תבקש להעדיף את האמור בהן לפי סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח משולב], תשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות").

אימרות ג' הוגשו בהסכמת ב"כ הנאשם.

ב"כ המאשימה טענה כי הדבר נעשה הואיל וג' הרבתה "לא לזכור" וטענה שמה שאמרה באימרותיה במשטרה הוא אמת. ב"כ המאשימה גם הודיעה כי תבקש לקבל את האמור באימרות בשל אימוצן ע"י העדה בעדותה, וזאת בהסתמך על האמור בע"פ 71/76 מכלוף מרילי נ' מדינת ישראל פ"ד ל(2) 813 (להלן: "הלכת מרילי").

ב"כ הנאשם הודיעה כי היא מסכימה לקבלת האימרות אך זאת כיוון שממילא התכוונה להגישן כדי להפנות לסתירות שנמצאו בהן ולא מכוח "הלכת מרילי".

המאשימה מבקשת לדחות את עדותן הנוספת של המתלוננות מיום 7.9.14 (לאחר תום שמיעת הראיות), כשטענו כי עדותן, בין היתר במהלך שמיעת הראיות, היתה עדות שקר, ולדעתה העדות הזאת אינה נכונה.

חיזוק לגרסת המתלוננות, כפי שנמסרה בעדותן, מוצאת המאשימה בסתירות ובטענות משוללות ההיגיון של הנאשם. המאשימה מוסיפה ומדגישה את חוסר העקביות במתן הסבר מדוע התלוננו המתלוננות נגד הנאשם, ואת דרכו של הנאשם במתן הסברים הסותרים זה את זה, שבסופו של יום נותרו תלויים על בלימה.

14. הנאשם מבקש לדחות גרסת בנותיו ו' וג' בהיותה שקרית, כלשונו. הנאשם עומד על דעתו כי לא היו דברים מעולם, וכל דבריהן עלילה שרקמו נגדו במסירת תלונות כזב וזאת בעידוד צוות המורים, עובדי שירותי הרווחה ואף שכנים של המשפחה עימם יש לנאשם סכסוך על בעלות במחסן.

הנאשם דוחה את כל הנטען נגדו בנוגע לעבירות אלימות, בציינו כי דרכו בחינוך אינה דרך אלימה, וכי אינו נוגע בילדיו אף לא באצבע, וכלשונו:

"היו מתקשרים אלי לטלפון הנייד, ואז הייתי מבקש לדבר עם הילד או הילדה שעשה את הבעיה, ואז הייתי אומר לו שיצא מהבית עד שאחזור או שישב בשקט עד שאגיע, ואז אני חזרתי הביתה וטיפלתי בבעיה, יושב איתם, מדבר איתם. בחיים שלי, אפילו הילדים הגדולים שלי, לא נגעת בילד אפילו באצבע, מבחינת אלימות, ומבחינת כל דבר." (עמ' 177 לפרוטוקול)

באשר לעבירות מין, שביצע, על פי הנטען, כנגד בנותיו ו' וג', לא מהסס הנאשם לכנות את בנותיו שקרניות וכלשונו, מה



שמייחסות לו המתלוננות הוא "בושה גדולה".

כחיזוק לגרסתו מפנה הנאשם לעדות הנוספת של המתלוננות בתום שמיעת הראיות, עת ביקשו לחזור לדון העדים, ומשהותר להן העידו כי גרסתן, עליה העידו בין היתר בבית המשפט, אודות מעשי אלימות ועבירות מין שעשה בהן הנאשם, אינה אמת.

ה. הקדמת מילין:

15. האירועים מושא כתב האישום נודעו לראשונה מחוץ לכותלי התא המשפחתי ביום 27.1.13 עת הבחינה הגב' סמאח עזירי (להלן: "סמאח") מורה ומחנכת של ג', בסימני חבלה על פניה. המורה סמאח חקרה את ג' לפרש הסימנים ונענתה כי הוכתה ע"י הנאשם (אביה) בחגורה וכי באותן נסיבות תקף הנאשם גם את אחותה ו' בבטנה וגרם לה להקיא ולחוש כאבים. בשל כך נעדרה ו' מבית הספר.

דבריה של ג' דווחו ליועצת בית הספר הגב' רולא חמאדה (להלן: "רולא") אשר דיווחה ביום 28.1.13 על המקרה לרשויות הרווחה. בהמשך, ביום 29.1.13 מר שרבל שקור, פקיד הסעד לפי חוק הנוער (להלן: "שרבל"), העביר דו"ח על מקרה אלימות למשטרה.

בתאריך 17.4.13 בעקבות מכתב שקיבלה המורה הנא דקואר (להלן: "הנא") מג', אודות "בעיות בבית" שוחחה הנא עם ג', וזו סיפרה על אלימות חמורה כלפיה וכלפי אחיותיה ועל עבירות מין כלפי ו'. לתמונה הוכנסה מורה נוספת בשם אריג' אבו חמאם (להלן: "אריג").

בעקבות האמור, דיווחה היועצת רולא ביום 18.4.13 לרשויות הרווחה על אלימות פיזית ופגיעה מינית ובהמשך, ביום 22.4.13, דיווח פקיד הסעד שרבל על כך למשטרה.

באלה הנתונים, הגיעו ביום 14.5.13 לבית הספר בו לומדות המתלוננות ו' וג', שתי חוקרות ממשטרת ישראל כדי לחקור אותן, אך המתלוננות סירבו לדבר איתן משום שפחדו. כך נרשם במזכר של החוקרת רס"ר דינה אבו רומחין שהוגש בהסכמה בתיק המוצגים [ת/14]:

"ניגשתי היום לבית ספר אורט לאחר שתיאמתי עם יועצת בית הספר הגב' רולא. שוחחתי עם שתי הבנות שתי הבנות מוסרות כי אינן מסוגלות להתלונן נגד אביהם או לחילופין למסור עדויות ולהעיד בבית משפט. הבנות מדגישות כי אם האחים שלהם הזכרים ידעו שבאנו לדבר איתם בבית ספר גם אנחנו בסכנה.

הבנות נראות במצוקה וחסרות אונים אין להם מה לשתף אותנו. אחת הבנות ו' לא רצתה לדבר איתנו בכלל ואף נסערה כשראתה שבאנו לבית הספר והילדה השנייה התחילה לבכות. הבנות מפוחדות ומבוהלות שותקות ולא משתפות פעולה מהפחד שהאחים שלהם או אביהם ידעו על כך שהמשטרה הייתה ודיברה איתם." (הדגשה שלי - ר.פ.)

וכך נרשם במכתב של העדה רולא [ת/13] שהוגש במהלך עדותה;



"נראה שהנערות מפחדות מאוד ולא רוצות לדבר. בהתחלה ו' הכחישה את הכל ואמרה שאינה מעוניינת כלל לדבר. הנערות ציינו כי הן לא מעוניינות להתלונן וכי הן מפחדות, ו' הדגישה גם כי אם מישהו מהמשפחה ידע שהחוקרות הגיעו לבית הספר גם החוקרות עצמן יהיו בסכנה."

ר' גם בעמ' 127 לפרוטוקול.

16. בתאריך 12.6.13 פנתה רולא פעם נוספת לרשויות הרווחה בעקבות דיווח של ג' על כי הנאשם מנצל מינית את אחותה ו', עת ראתה אותו שוכב על ו', כשלאירוע היתה עדה גם האם, מ' ז'.

בעקבות הדיווחים המעודכנים שהתקבלו, הוצאו ביום 19.6.13 ו' וג' מהבית, בצו בית משפט לענייני משפחה ונקלטו במקלט של שירותי הרווחה (להלן: "המקלט").

17. **רק לאחר** שהמתלוננות הוצאו בצו, ממשמורת ההורים למשמורת רשויות הסעד, הסכימו להיחקר ע"י המשטרה, כל אחת על פי דרכה, וזאת ביום 25.6.13.

חקירתה של ו', שנחקרה ראשונה [ת/17] התמקדה, כעולה מראשית האימרה, באירועים שקרו בבית בתקופה האחרונה, ושבינם הוצא צו להוצאתה מהבית.

בתחילת החקירה ו' שיתפה פעולה וסיפרה באופן שוטף וסדור על האירוע שהתרחש ביום 17.6.13, אך במענה למספר שאלות מצומצם שנשאלה, השיבה כי היא לא רוצה לענות לשאלות ולא רוצה לדבר עוד על האירוע האמור. החוקר מציין כי ו' נראתה לחוצה ועצבנית וכי היא אף ביקשה לצאת מהחדר.

18. חקירתה של ג' מיום 25.6.13 [ת/18], כעולה מראשית האימרה, היתה יותר כללית ובמהלכה סיפרה ג' על מספר אירועים שאירעו והתייחסה לפרק זמן ארוך יותר.

שתי המתלוננות נחקרו שוב ביום 11.7.13 [ת/17 א' ות/18 א'] וביום 16.7.13 [ת/17 ב' ות/18 ב'].

19. בפנינו, במהלך שמיעת הראיות, העידו כל אחת מהמתלוננות בישיבה שאליה הוזמנו, אך בשל העובדה כי העדות התארכה, כל אחת מהן נדרשה לבוא לעדות במועד נוסף.

בתום שמיעת הראיות כאמור, עתר הנאשם באמצעות ב"כ לזמן את המתלוננות למתן עדות נוספת, על פי רצונן, עדות זו נשמעה בבית המשפט בישיבה מיום 7.9.14 (כאמור, "העדות הנוספת").

20. דומה כי רצונן של המתלוננות לחזור ולהעיד בבית המשפט בתום שמיעת הראיות, כפי שעשו, **מוסיף בסופו של יום נדבך נוסף של אמינות לגרסתן המפלילה**, למרות שביקשו לכאורה לחזור מתוכן הגרסאות שניתנו על ידן ולהעיד כי דבר שקר העידו במהלך שמיעת הראיות, ואנמק;

ראשית, אדגיש כי התלונות נגד הנאשם (האב) במשטרה נמסרו ע"י המתלוננות לאחר שהוצא צו להוצאתן מן הבית ולאחר שהרשויות נעתרו לבקשתן לצאת מהבית. אם כך, מנין הטעם למסירת הודעה כוזבת במשטרה כנגד האב, כטענת הנאשם, כדי שתאושר יציאתן מהבית, כשהרשויות כבר נעתרו לבקשתן לצאת מהבית? קל וחומר במועד עדותן בפנינו במהלך שמיעת הראיות, לאחר שכבר מספר חודשים המתלוננות אינן מתגוררות בבית.



שנית, כפי שעולה מהעדות הנוספת, המתלוננות, כל אחת בתורה, ניסתה להסביר בפנינו, אך ללא הצלחה, מדוע בשתי ישיבות הוכחות שהתנהלו עבור כל אחת מהן, כשהן רחוקות מביתן, לא אזרו אומץ לומר את שביקשו לומר, לשיטתן כבר מרגע הוצאתן בצו מהבית, כי הנאשם כלל לא ביצע בהן מעשים מגונים ולא נקט נגדן באלימות. העובדה כי המתלוננות לא מצאו תשובה ראויה לשאלה מרכזית ומהותית זאת, כשעל מרבית התהיות שהוצגו בפניהן העדיפו לשתוק, מלמדת שאמת דיברו בעדותן בשלב הראשון, אך עתה בהשפעת גורם חיצוני, וליתר דיוק המשפחה, מתנהלות הן על פי המתווה שמתווה המשפחה, וזאת חרף העובדה כי כבר מסרו גרסתן בבית המשפט.

ר' עדות ו' בעמ' 255 לפרוטוקול:

- ש. את זוכרת את ההודעה הראשונה שמסרת. ספרי מה היה אז. איפה ישבת, מי היה איתך, מה אמרו לך לפני או אחרי?
- ת. היה החוקר מוראד, הוא צעק עלינו, עלי ועל אחותי ג', ואמר לנו שנדבר כל מה ש... שנדבר, כל מה שקרה איתנו ועם אבא שלנו. היה שואל אותנו הרבה שאלות, הוא שאל ואמרנו שאנחנו לא רוצות לתת תשובה, ואז הוא היה צועק עלינו, היה אומר לנו "זהו, יאללה, תסיימו, אני רוצה ללכת הביתה".
- ש. לבית המשפט: זה צעקות שגורמות לילדה כמוך להגיד דברים כל כך חמורים על אבא שלה?
- ת. (העדה שותקת)
- ש. יש דברים שנאמרו בהודעות במשטרה שאבא שלך עשה, מאיפה הבאת אותם?
- ת. (עיני העדה רצות משמאל לימין, היא מביטה כלפי מטה ולא משיבה)
- ש. לבית המשפט: מוראד השוטר צעק, אבל הוא אמר לכן לשקר על אבא שלך?
- ת. כן.
- ש. לבית המשפט: אז למה סיפרת שקרים?
- ת. (העדה שותקת)
- ש. לבית המשפט: למה את לא מסתכלת לעיני בית המשפט?
- ת. (העדה משפילה עיניה שוב)
- ש. לבית המשפט: אצלנו באת ונתת עדות ולא סיימת ואחרי זה הלכת הביתה ואמא שלך דיברה איתך, ואח שלך, שלא תדברי, שלא תגידי ובכל זאת חזרת לישיבה נוספת והמשכת לדבר נגד אבא, למה עשית ככה?
- ת. (העדה שותקת) אין לי תשובה" (הדגשה שלי - ר.פ.).

וכן ר' עדות ג' בעמ' 266 לפרוטוקול:

- ש. איפה את נמצאת היום? עדיין בפנימיה או בבית?
- ת. בבית.
- ש. סביר להניח שיטען שהלחץ של המשפחה הוא זה שגורם לך לבוא לכאן. יכול להיות שבגלל שהמשפחה איימה?
- ת. אני לא ידעתי שכך יקרה עם אבא שלי.
- ש. ראית אותו בבית סוהר שנה שלמה.
- ת. מאז שיצאתי מהבית אני רציתי לדבר.
- ש. לבית המשפט - למה לא דברת בבית המשפט? למה לא דיברת בפרקליטות?



- ת. כי זאת היתה הפעם הראשונה שנכנסתי לבית המשפט ונתנו לי אזהרה שאסור לי לשקר וככה וככה.
- ש. לבית המשפט - אז למה שקרת?
- ת. אני לא יודעת.
- ש. לבית המשפט - את אומרת שמהרגע שיצאת מהבית רצית להגיד את האמת. הפעם הראשונה שיצאת מהבית והשוטר חוקר אותך ואת אומרת את כל הדברים נגד אבא. איך את מסבירה את זה.
- ת. (העדה לא עונה) " (הדגשה שלי - ר.פ.).

מאז שלהי חודש יולי 2014 לערך החלו המתלוננות להגיע לביקורים בביתן ומהשבוע האחרון בטרם עדותן הנוספת חזרו לגור באופן מלא בחיק המשפחה, עיתי קורלטיבי חד למועד כתיבת שני מכתבים עליהם חתמו מתאריך 1.8.14 ומתאריך 3.8.14 (נ/ו-5/א') בהם מבקשות הן לחזור מעדותן; ונשאלת השאלה מדוע? דא עקא שתשובה אין, פרט לרצון לעזור לנאשם ולרצות את משפחתן, כעולה מעדותן הנוספת.

הקשר בין חידוש הקשרים של המתלוננות עם המשפחה "והחזרה" מגרסתן כנגד האב (הנאשם), שמאז הגשת התלונה במשטרה ועד היום נמצא במעצר, מלמד על השפעה חריגה, בלשון המעטה, של המשפחה על המתלוננות, כפי שכבר אירע בעבר וזאת במספר דרכים נוספות, שלא צלחו, כמפורט להלן בהמשך דברי.

אם, כטענתן, כבר מהרגע שיצאו מהבית ביקשו המתלוננות "לחזור" מגרסתן המפלילה את הנאשם, מדוע לא עשו זאת למצער במועד מתן העדות בפנינו, ובחרו להתענות במשך שתי ישיבות בחקירה נגדית מכבידה, מלווה בבכי ובמצוקה רבה, במסירת גרסתן כנגד הנאשם (אביהן), הנתון במעצר, כשב"כ הנאשם במהלך החקירה מטיחה בהן שהן משקרות ומציעה להן לחזור מתלונותיהן.

21. ויודגש, הן ו' והן ג' בעדותן בבית המשפט במסגרת שמיעת הראיות חרף חקירה נגדית נוקבת של ב"כ הנאשם, נותרו איתנות, כשמחד גיסא גילו מצוקה רבה אך מאידך גיסא עמדו על גרסתן, כל אחת על פי דרכה.

ר' עדות ו' במהלך חקירה נגדית נוקבת, כשעומתה עם שיחות טלפון בינה ובין ח' אחיה, שהתקיימו בין שני המועדים בהם התייצבה לעדותה בבית המשפט במסגרת שמיעת הראיות, בעמ' 42-43:

- ש. מישהו מבני המשפחה למשל?
- ת. כן. הם התקשרו לפנימייה, אח שלי ח'.
- ש. ומה היה בשיחה?
- ת. הוא אמר לי "למה את דיברת בבית המשפט, מה קרה בבית המשפט?", אמרתי לו שאני לא סיפרתי, אמרתי לו שאני לא סיפרתי מה זה, מה היה. אח"כ אחותי ג', לקחה את הטלפון ודיברה איתו.
- ש. סיפרת לו גם שעורכת הדין צועקת ומקללת?
- ת. לא, אני לא אמרתי לו.
- ש. אח שלך ח' מסר לי שאת אמרת בשיחה איתו שאת לא דיברת על אבא כלום, זה נכון?
- ת. כן.



- ש. אז הוא אמר לך שעורכת הדין אומרת שהעדת ושיתפת פעולה, ואז את אמרת שעורכת הדין שקרנית, שהיא צועקת ושהיא מקללת בדיון?
- ת. לא, אני לא אמרתי שאת מקללת.
- ש. אז מה כן אמרת, שאני שקרנית וצועקת?
- ת. כן, אמרתי ככה אבל לא אמרתי שאת מקללת.
- ש. למה אמרת שאני משקרת וצועקת?
- ת. את היית צועקת.
- ש. היתה נקודה כזאת ובית המשפט הסביר לך שאני לא צועקת וגם אני הסברתי לך את זה באופן אישי. אבל למה אמרת שאני משקרת?
- ת. כי אני אומרת לכם מה קרה איתי באמת, אתם לא רוצים לדבר איתי.
- ש. מי זה "לכם" מי שנמצא כאן?
- ת. לא, הכוונה לאחים שלי.
- ש. את מתארת לנו מצב שאת משקרת להם כדי להשיג "טובת הנאה" שימשיכו להיות בקשר איתך, אני לא מבינה את ההגיון הזה. את עזבת את הבית לטובתך, הפנימייה והמערכת כולה, לא נותנים לבן משפחה להיות כאן, ואת משקרת כדי להיות בקשר איתם?
- ת. כן.
- ש. במה עוד שיקרת לאחים, לבית המשפט, למשטרה, לעובדות הסוציאליות?
- ת. לא, בכלום לא שיקרתי.
- ש. נעבור לתיאורים שלך בדיון הקודם. עברתי על הפרוטוקול עוד פעם, שאלתי אותך שאלה, איך יכול להיות שאת נותנת תיאור של המעשים שהוא לא נכון. למשל התובעת שאלה אותך בעמ' 15, אם היתה אלימות כלפי מישהו אחר בבית ואמרת שלא, ורק אחרי שהיא הקריאה לך מהודעתך במשטרה חזרת ואמרת "כן". בעמ' 17 כשהיא שאלה אותך אם הקאת, בהתחלה אמרת שאת לא זוכרת ואח"כ אמרת שהקאת פעם אחת, ואחרי זה אמרת שהקאת פעמיים. כן מפנה לעוד דוגמא בעמ' 28?
- ת. כן, אמרתי את האמת (הדגשה שלי - ר.פ.).

וכן ר' עדות ג' בחקירה נגדית בעמ' 121 לפרוטוקול:

- ש. "אסכם ואומר לך כי מה שספרת בעדותך הקודמת והמשכת לספר היום - זה לא נכון. מה את אומרת?
- ת. העדה שותקת.
- ש. למה את שותקת?
- ת. אני לא שותקת. אני רוצה לדבר (בעברית). היא ישר השתיקה אותי.
- ש. לבימ"ש - מה את אומרת?
- ת. ביחס אלי - אני דיברתי רק את האמת.
- ש. ביחס למי לא ספרת אמת?
- ת. (העדה חושבת).
- ש. לבימ"ש -מה לגבי ו' - ביחס אליה ספרת את האמת?



- ת. כן.
ש. לבימ"ש - אז על מי לא?
ת. כל מה שקרה אני ספרתי את האמת. אם לא היה קורה את כל זה לא הייתי באה ומספרת. וגם לא הייתי יוצאת מהבית.
ש. לבימ"ש - אומרת לך עו"ד שאת קבלת מכות קשות מאבא, מהאחים, הגבילו אותך והשאירו אותך בבית ולא יכולת לסבול את המצב הזה, ולכן המצאת לא את המכות, את עבירות המין, זה יכול להיות דבר כזה?
ת. לא, אני לא ממציאה שום דבר ממני (הדגשה שלי - ר.פ.).

22. סבורה אני כי המענה הקצר של ג' במהלך עדותה הנוספת מיום 7.9.14, אחרי שתיקות רבות ואי מתן הסבר מדוע עתה, ורק עתה, מצאו היא ואחותה להודיע כי בעבר מסרו לכאורה גרסאות שקריות נגד אביה לרבות בעדות בפנינו, מלמד יותר מכל על המתרחש "מאחורי הקלעים". ר' עמ' 268 לפרוטוקול, שורות 10-13:

- "ש. לבית המשפט - עכשיו את חיה בבית?
ת. כן.
ש. את רוצה לעזור לאבא שלך. נכון? רוצה שהוא יחזור הביתה. נכון?
ת. נכון (בעברית)."

המתלוננות, כפי שיובהר בפרוטרוט בהמשך, אינן עדות שקר, אלא עדות שלא בטובתן נקלעו לטרגדיה אישית במסגרת המשפחה, שמשפיעה ומנהלת אותן עד כדי הטלת רפש בלתי מוצדק בחוקר מוראד, שכתב כביכול תלונה שאינה נכונה חרף רצון לומר ההיפך, צוות בית הספר המסור, שלו רחשו המתלוננות חיבה ואהבה, שהסיטו אותן כביכול לדבר בגנות אביהן; וכך שכנים, עובדים סוציאליים ובעלי תפקיד אחרים.

23. המתלוננות, ללא ייעוץ, מנסות לנווט דרכן במבוך בלתי אפשרי, בין אמירת אמת אודות מעשים חמורים שהנאשם (אביהן) עשה בהן, בין המשפחה אליה הן מתגעגעות במיוחד לאחיהן הקטנים, ובין רצון לצאת מהבית, מהמקום שהיה אמור להגן עליהן אך הפך למקום אלים ומסוכן עבורן. כך סיפרו אמת בפני צוות בית הספר שהביא להוצאת צו להרחקתן ממשמורת ההורים, כך סיפרו במשטרה את גרסתן בהגשת תלונה נגד הנאשם למרות שכבר היו במקום מוגן ולא נדרשו עוד להוכיח את שקרה בבית, וכך כשבאו לבית המשפט בפעם הראשונה וביקשו לומר את האמת ולהעיד על המעשים החמורים שנעשו, חרף טענותיו של הנאשם, שהושמעו הן על ידו והן באמצעות באת כוחו, כי הוא חף מפשע.

אני סבורה כי בעדות הנוספת של המתלוננות, אשר בדרך לא דרך ביקשו לחזור מגרסתן, לא רק שאין בה חזרה מגרסה, אלא יש בה חיזוק לגרסתן כנגד אביהן, וזאת כאמור בשל העדר הסבר לשינוי בגרסה, משום העיתוי בו בחרו לחזור מגרסתן, עת חודש הקשר עם המשפחה, בנסיבות בהן האח ח', שכבר גילה דעתו בעדותו במהלך שמיעת הראיות, כי יעשה הכל כדי להביא לזיכוי אביו, מסייע להן. קלישות טענותיהן כנגד בעלי התפקיד, אשר תיעדו בזמן אמת את גרסתן, החל מצוות המורים, עובדים סוציאליים וחוקרים במשטרה, והעובדה כי בשלב שמיעת הראיות העידו כנגד הנאשם למרות הקושי במתן העדות כנגד אביהן (הנאשם), מדברת בעד עצמה.

24. באלה הנתונים, אפנה לבחון את הראיות שהוגשו במהלך שמיעת הראיות, לגופן, לאחר קביעתי כי העדות



הנוספת של המתלוננות אין בה, הלכה למעשה, כל חזרה מהעדות שניתנה ע"י המתלוננות במהלך שמיעת הראיות.

25. אקדים ואומר כי המתלוננות עשו על"י רושם מהימן בעת מתן העדות במהלך שמיעת הראיות, כשהעידו את שאירע בין כותלי הבית, חרף הקושי העצום שניכר עליהן במתן העדות, שאי אפשר שלא להיווכח בו. דומה כי רצון של המתלוננות לחזור ולהעיד בבית המשפט, כפי שעשו בעדות הנוספת, בתום שמיעת הראיות, כדי לעזור לאביהן (הנאשם) ובכך להירתם למאמץ של משפחתן במתן עזרה לנאשם, מוסיף אך רובד נוסף לאמינות גרסאותיהן, כמבואר לעיל.

ו. אשר לעדות המתלוננות במהלך שמיעת הראיות:

26. עדות המתלוננות במהלך שמיעת הראיות התקיימה בווידיאו-קונפרנס (כאשר הנאשם לא נכח באולם אך השתתף בדיון באמצעות וידאו), לאור בקשתן של המתלוננות והודעתן כי לא יוכלו להעיד אם יצטרכו לשהות במהלך עדותן באולם אחד עם הנאשם (בקשה דומה לא חזרה על עצמה בעדות הנוספת, לאחר שמיעת הראיות, במהלכה העידו כשאביהן יושב מולן בתא הנאשמים שבאולם בית המשפט).

27. עדות ו', שנשמעה במהלך שמיעת הראיות בישיבות בית המשפט מיום **3.12.13** ומיום **8.1.14** התאפיינה בשתיקות רבות ובהעדר מענה לשאלות, כשהיא נתונה בסערת רגשות ובוכה. כל אלה התעצמו כאשר ו' ראתה את אביה מבעד למסך הווידאו, ובמיוחד כאשר הוא פרץ בהפתעה בבכי, שנשמע היטב באולם בית המשפט, ונפל על רצפת החדר בו שהה.

כן אציין כי נוכח מצוקתה של ו' ובעקבות הלחץ שחשה במהלך העדות, תוך כדי בכי, איבדה את העשתונות, עזבה מיזמתה את דוכן העדים ויצאה מאולם בית המשפט, אליו שבה לאחר שהוסברו לה כללי ההתנהגות הנדרשים מעד בבית המשפט.

ו' אישרה בראשית עדותה כי אמרה אמת בחקירותיה במשטרה, כאשר במהלך העדות תשובותיה התאפיינו לרוב במתן אישור לציטוט מתוך אימרותיה במשטרה, אותן כאמור אישרה מספר פעמים, כנכונות.

במהלך עדותה, צוין לא אחת ע"י ההרכב, כי ו' נראית מבוהלת, אינה מישרה מבט ובוכה. במענה לשאלות אינטימיות מכבידות ביקשה פעם אחר פעם שלא לענות, ואף טענה, מתוך מצוקתה, כי: "אני אתאבד ויהיה הכי נוח" (עמ' 48 לפרוטוקול).

בעקבות כל אלה ובעיקר כשבשלב מסוים בחרה ו' לא לענות לאף שאלה, הוכרזה "כעדה עוינת" ואימרותיה במשטרה הוגשו, לבקשת המאשימה, גם לפי החריג לכלל האוסר קבלת עדות שמיעה, האמור בסעיף 10א לפקודת הראיות.

28. עדות ג' נשמעה במהלך שמיעת הראיות בישיבות בית המשפט מיום **19.2.14** ומיום **25.2.14**.

ג', הצעירה מבין השתיים, העידה ביתר פתיחות, וגם היא, ללא כל הסתייגות, אישרה כי אמרה אמת בחקירותיה במשטרה.

דא עקא, שגם ג' שתקה במהלך חקירתה ולשאלות רבות שנשאלה, פעמים השיבה "לא זוכרת ולא מעוניינת לזכור".



ג' נראתה במהלך עדותה לחוצה עד כי העדיפה, לא פעם, לאשר את שאמרה במשטרה במקום לומר את הדברים בעצמה, כך הוגשו אימרותיה במשטרה על פי הכלל של אימוץ דברים שנאמרו באימרות חוץ לתוך העדות (לפי "הלכת מרילי").

29. ב"כ הנאשם לא התנגדה להגשת אימרות המתלוננות במשטרה.

לגישתה, מתוך האימרות ניתן ללמוד על חוסר האמינות של המתלוננות, ועל כך עוד יפורט בהמשך.

וידגש כי חרף הקושי במתן העדות של שתי המתלוננות בפנינו במעמד שמיעת הראיות, לא ביקשו המתלוננות כלל ועיקר לחזור מתלונתן.

ז. הערכת עדויות בעבירות מין:

30. על פי פסיקת בית המשפט העליון ובהתאם לסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות, לאחר תיקונו בשנת 1982, עת בוטלה הדרישה לתוספת ראייתית מסוג סיוע בעבירות מין לפי סימן ה' לפרק י' בחוק העונשין, בית משפט רשאי לבסס הרשעת נאשם בביצוע עבירות מין, כבעניינו, על עדות יחידה של נפגעת העבירה ובלבד ש"...יפרט בהכרעת הדין מה הניע אותו להסתפק בעדות זו". בפסיקה תואר "פירוט" זה "כהנמקה ממשית" או "הנמקה מיוחדת".

עדות המתלונן צריכה לכלול תיאור מהימן ומפורט דיו של האירועים, בנוסף לאמון שניתן בה; אין בעצם האמון המלא שניתן לגרסת מתלונן, כדי להביא להרשעה, מקום שאין בנמצא גרסה מוצקה ומפורטת דיה, כדי לעמוד בדרישת "ההנמקה הממשית" (ר' ע"פ 5303/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 27.2.14)).

אמור מעתה, חובת ההנמקה המוטלת על בית משפט משמעותה כי על בית המשפט להזהיר עצמו בטרם יסמוך על עדות יחידה של הקורבן, ויפרט וינמק את הסיבות שהביאוהו לסמוך עליה.

מסכם זאת בית המשפט העליון בע"פ 993/00 **אורי שלמה נור נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(6) 205, 216 (2002) כדלקמן:

"מלשון הסעיף עולה כי בית-המשפט רשאי להסתמך על עדות יחידה של מתלוננת, ובלבד שיפרט מה הניע אותו להסתפק בעדות זו. זוהי דרישת "ההנמקה המיוחדת" שתפסה את מקומה של דרישת הסיוע שנדרשה בעבר לשם הרשעה בעבירת מין (ראו, למשל, דברי השופט אריאל בע"פ 288/88 גנדור נ' מדינת ישראל (להלן: "עניין גנדור[1]"), בעמ' 48-49). בהיעדר דרישת סיוע יכולה הכרעת-הדין להיות מושתתת על מימצאי המהימנות שקבע בית-המשפט ועליהם בלבד. אשר-על-כן מידת הזהירות מחייבת כי ההנמקה תהא "ממשית". "...ככל שהעדות העיקרית 'חלשה' יותר, תידרש הנמקה 'ממשית' יותר..." (י' קדמי על הראיות (להלן - קדמי [43]) (כרך א), בעמ' 159). למידת הפירוט הנדרשת לשם עמידה בחובת ההנמקה לא נקבע שיעור, והדבר ייקבע על-פי הנסיבות (ראו ע"פ 4043/93 **פלוני נ' מדינת ישראל** [2], בפסקה 1 לפסק-דינו של השופט טל). עם זאת ברור כי כאשר התרשמותו של בית-המשפט ממהימנות המתלוננת נתמכת בראיות חיצוניות - די בכך כדי לספק את דרישת ההנמקה (קדמי (כרך א) [43], בעמ' 162). כך, למשל, נקבע כי תלונתה המיידית



של מתלוננת או העובדה שהגיעה נרגשת ופרועה בעת הגשת תלונתה די בהן כדי לספק את אותו חיזוק הנדרש לשם עמידה בדרישת ההנמקה (עניין גנדור [1], בעמ' 50). מכוח קל וחומר, הגורמים הראייתיים שנקבעו בעבר כמספקים את דרישת הסיוע יספקו גם את חובת ההנמקה שבאה במקומה."

בפסיקה ניתן למצוא דרכים שונות להתמודדות עם חובת ההנמקה, כאשר פעמים ניתן אמון בלתי מסויג במתלוננת באופן בו מסרה את העדות, בצירוף ראיות נוספות בדמות אי מתן אמון בגרסת נאשם ופעמים הסתפק בית המשפט במתן אמון בגרסת המתלוננת, בצירוף נסיבות מיוחדות לרבות קיומה של תלונה מיידית; כל מקרה לנסיבותיו.

כך נקבע בע"פ 4043/93 סמיונוב נ' מדינת ישראל (18.12.94), בסיפא פסקה 3 לפסק דינו של כב' השופט י' קדמי:

"לטעמי, יצא בית המשפט קמא ידי חובת ההנמקה האמורה בשניים אלה: בכך שציין כי הוא נותן אמון מלא ובלתי מסויג בעדותה של המתלוננת על פי התרשמותו מן הצורה שבה מסרה עדותה... ובכך שהצביע על גורמים ראייתיים התומכים בעדותה של המתלוננת."

בענייננו אתייחס בדרך דומה כאמור לעיל לעבירות המין, כך גם לעבירות האלימות, משום שמשולבות הן זו בזו במארג ראייתי דומה.

עדות המתלוננות ואימרותיהן במשטרה:

31. כפי שאפרט להלן, נתתי אמון מלא בגרסאות המתלוננות, כפי שנשמעו במהלך שמיעת הראיות, אלא שנוכח אופן מסירת העדות על ידן, העובדה שאימרותיהן במשטרה הוגשו במהלך שמיעת הראיות לצורך העדפת תוכן לפי סעיף 10א לפקודת הראיות (לגבי ו') ולפי הכלל בדבר אימוץ תוכן האימרה בעדות לפי "הלכת מרילי" (לגבי ג') ולאור טענות הנאשם כנגדן - אנקוט בבחינת הראיות בדרך של החמרה, אף מעבר למחויב בדין ובפסיקה, כמפורט להלן, ומעבר לחובת ההנמקה, המפורטת לעיל.

32. ככלל, על מנת לעשות שימוש באימרות שמסרה המתלוננת ו' במשטרה כראיה לאמיתות תוכן, צריך להתקיים חריג לכלל הפוסל עדות מפי שמועה, ובענייננו הוא החריג הקבוע בסעיף 10א לפקודת הראיות:

"10א. (א) אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם נתקיימו אלה:

(1) מתן האמרה הוכח במשפט;

(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו;

(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה.

(ב) בית-המשפט רשאי לקבל אמרה כאמור בסעיף קטן (א) אף אם נותן האמרה אינו עד, בין משום שהוא מסרב להעיד או אינו מסוגל להעיד, ובין שלא ניתן להביאו לבית-



המשפט משום שאינו בחיים או לא ניתן למצאו, ובלבד שבית-המשפט שוכנע שמנסיבות הענין עולה, כי אמצעי פסול שימש להניא או למנוע את נותן האמרה מלתת את העדות.

(ג) בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות הענין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשמו.

(ד) לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה."

במסגרת שמיעת הראיות עתרה המאשימה, לאחר שתיקת רבות ואי רצון של המתלוננת ו' להוסיף ולענות לשאלות, להגשת אימרותיה לפי האמור בסעיף 10א לפקודת הראיות, הגם שלאחר הכרזת ו' כעדה עוינת, חזרה היא, כמו בראשית החקירה, לענות לשאלות ובעיקר ביכרה מענה שיש בו אישור אימרותיה במשטרה.

מעיון בחומר הראיות ובטיעוני הצדדים, אני סבורה כי המאשימה עמדה בתנאים הנדרשים בסעיף 10א לפקודת הראיות, קרי מתן האימרה הוכח במשפט (ר' עדותם של השוטר מוראד ארשיד והשוטרת רולא קובטי, בהתאמה, שגבו את האימרות וכן ראה אישור של ו' כי חתמה על האימרות); נותן האימרה (היא ו') עדה במשפט, וניתנה לצדדים הזדמנות לחוקרה (וכך אכן קרה) והעדויות שונה מן האימרה בפרט מהותי, עת הודיעה ו' בשלב מסוים במהלך עדותה כי לא תעיד עוד ולא תענה לשאלות. באלה הנתונים עמדה המאשימה, לצורך העדפת האמור באימרות, בתנאים של "העד השותק", גם אם נמלכה ו' בדעתה, באופן מסוים, וחזרה לענות על שאלות (ר' המלומד י' קדמי **על הראיות** (2009), בעמ' 372 ואילך - להלן: "קדמי").

בסיכומיה טענה המאשימה כי את אימרות ו' במשטרה, יש לבחון גם לפי "הלכת מרילי" ולא רק לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, ובמקרה זה אין לדרוש לצורך הרשעה "דבר לחיזוק", שכן "ממעוף הציפור" ניתן לסכם כי ו' בסופו של יום ענתה לרוב השאלות, גם אם בדרך של אימוץ גרסתה במשטרה.

עיינתי בטענת המאשימה ומצאתי לדחותה, ולו על דרך ההחמרה. לטעמי, משהוגשו האימרות לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, כפי שביקשה ב"כ המאשימה בעמ' 22 לפרוטוקול, יש לנהוג על פי סעיף 10א, ולא לאמץ דרך אחרת להגשת האימרות.

התוצאה היא שאני קובעת כי ככל שתישקל הרשעה של הנאשם על פי עדותה של ו', אדרוש שבחומר הראיות יהא "דבר לחיזוק".

33. ג', כאמור, שתקה בחלק הארי של עדותה במהלך שמיעת הראיות, אך היתה נכונה לאשר את כל שאמרה במשטרה, ובמילים אחרות, למקרא אימרותיה במשטרה בחלקים השונים, אימצה את הדברים שאמרה במשטרה לתוך עדותה בבית המשפט, בהדגישה כי במשטרה אמרה אמת.

בע"פ 9141/10 **סטואר נ' מדינת ישראל** (28.4.14) (להלן: "הלכת סטואר") נדונה סוגיה זו על פי הלכת מרילי שהשתרשה במשפט הישראלי, עת נקבע כי אישור אמיתות דברים שנאמרו באימרה במשטרה, הופך את תוכנה לקביל, לכל פרט ופרט באימרה, וכלשון כב' השופט א' רובינשטיין, בפיסקה נח:



"...כי אזכור והפניה של עד לדברים שמסר בחקירת משטרה, תוך אישור אמיתותם בעדותו המושמעת בפני בית המשפט, תוצאתם מעין מטמורפוזת במעמדה של ההודעה, מבחינה ראייתית, ומכוחה הופך תוכנה לקביל; זאת, גם אם בזמן מתן העדות לא התייחס העד לתוכן הדברים, להבדיל מאימוץ ההודעות במשטרה. עם זאת נקבע, כי יש להקפיד שזכות החקירה הנגדית נשמרת ומקוימת במלואה כחלק מיישום תקין..."

34. בענייננו, אימרתיה של ג' הוגשו על ידי המאשימה, בהסכמת ב"כ הנאשם, שאף היתה מעוניינת להגישן כדי לעמת את העדה עימן ולהצביע על סתירות שמצאה, לדעתה, בהן.

גרסת ג' באימרתיה במשטרה, אושרה על ידה בבית המשפט, ובכך, הפכה, לשיטתי, "במעין מטמורפוזת" לחלק מעדותה בבית המשפט. אך גם אליהן, כפי שיובהר, אטייחס בקפידה ובזהירות רבה, תוך דרישת חיזוק לאמור בהן, וכלשון כב' השופט א' רובינשטיין (שם, בפיסקה נט):

"...יתכנו, אמנם, מקרים בהם יסבור בית המשפט כי יכולתו המוגבלת להתרשם מנכונות האמרה וממהימנות העד, שאישר אותה באופן כללי בלבד, מצריכה חיזוק לאמרה, אך להבדיל מאמרה המוגשת על פי סעיף 10א(א) לפקודת הראיות, מבלי שאומצה על ידי העד, אין מדובר בדרישה שבחובה..."

35. כאן המקום לשוב ולהדגיש את שנאמר לעיל ולפיו בעדות הנוספת אין כדי לגרוע מההליך שהתקיים במהלך שמיעת הראיות, עת קבעתי כי עדות זו, בה ביקשו המתלוננות לכאורה לחזור מגרסתן, אינה אלא "מס שפתיים", עדות חסרת משמעות ונפקות שהיתה בהשפעת המשפחה, אל חיקה חזרו באחרונה, ואף להיפך, העדות הנוספת מחזקת את מהימנות העדות הראשונה.

36. למעלה מן הנדרש אציין כי את טענת ב"כ הנאשם, כי העדות הנוספת של המתלוננות יש ליתן לה משקל, וזאת נוכח ההתאמה עם גרסת הנאשם הטוען כי תלונות השווא שהוגשו נגדו, החלו כתלונות על עבירות אלימות וכשהרשויות לא פעלו, הועצמו התלונות לעבירות מין, גרסה שבאופן בלתי תלוי אושרה בעדות הנוספת של ג' - אין אני מקבלת.

ב"כ הנאשם מוסיפה ומנמקת טענתה דלעיל בציון העובדה כי הסיכומים שהוגשו מטעם הנאשם ובו פירוט הטענה האמורה, לא הוצגו לא לנאשם ולא למתלוננות ועל כן שואלת מנין אם כן ידעה ג' לומר דברים דומים בעדותה הנוספת (מיום 7.9.14)?

עיינתי בטענה ומצאתי לדחותה. דומה כי ב"כ הנאשם לא דקה פורתא לאופן בו חקרה את ג' בחקירה הנגדית, שם התיזה של הנאשם, האמורה בסיכומים, הונחה גם הונחה בפניה, וג' דחתה אותה.

אמור מעתה, גרסת הנאשם כלל ועיקר לא קיבלה חיזוק בגרסת ג' בעדות הנוספת, גם לא מנימוקי הנאשם.

ר' עמ' 121 לפרוטוקול:

ש. "לבימ"ש - אומרת לך עו"ד שאת קבלת מכות קשות מאבא, מהאחים, הגבילו אותך והשאירו אותך בבית ולא יכולת לסבול את המצב הזה, ולכן המצאת לא את המכות, את עבירות המין, זה יכול להיות דבר כזה?"



ת. לא, אני לא ממציאה שום דבר ממני."

(ר' בדומה גם עדותה של ו' בעמ' 50 לפרוטוקול).

ח. העדויות בעבירות הנעשות בין כותלי התא המשפחתי - חלק כללי:

37. מצאתי מקום לייחד פרק שעניינו בעדות מתלוננות צעירות בגילן, נגד קרוב משפחה, ובמיוחד כשמדובר באביון, בעטיין של עבירות מין, עת נקבע לא פעם כי אין מקום לדרוש כי עדות זו תהא סדורה, עקבית, חפה מכל אי דיוק, על מנת שיינתן בה אמון.

בעניין זה אפנה לע"פ 7899/13 פלוני נ' מדינת ישראל (24.6.14), בפיסקה 20:

"יחד עם זאת, דומני כי אין בסתירות אלה כדי להטיל ספק בממצאי המהימנות שנקבעו. מרבית הסתירות נשענות על דברים שאמרה מ' לאנשים אחרים בסמוך לגילוי הפרשה בעת שהייתה שרויה בסערה רגשית עזה, ותוך שחשפה בפני קרוביה אירועים שחלקם התרחשו למעלה מעשרים שנה קודם לכן. כפי שנאמר פעמים רבות בפסקי דינו של בית משפט זה, לא ניתן לצפות מעדות של קורבן עבירת מין שתהא "בנויה לתלפיות", מתועדת כרונולוגית, שלמה, עקבית, קוהרנטית וחפה מאי דיוקים (השוו: ע"פ 8080/11, בפיסקה 28; ע"פ 9806/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה ה' ([פורסם בנבו], (8.1.2007); ע"פ 10163/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 ([פורסם בנבו] (19.9.2010)). ההכרעה בנוגע למהימנות הגרסה של קורבן עבירת מין נעשית אפוא על בסיס "גרעין האמת" שהתגלה בה, וככל שמכלול הראיות מאפשר הרשעה מעבר לספק סביר, אין באי-דיוק בפרטים מסוימים כדי לקעקע את מהימנות הגרסה כולה. יפים לעניין זה דברי השופטת ט' שטרסברג-כהן בע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 233 (2002):

"אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע טראומתי כאילו תיעד אותו בזמן אמת, במיוחד כאשר מדובר בקורבן עבירת מין. לפיכך השאלה איננה אם קיימים אי-דיוקים ואי-התאמות בפרטים, אלא אם המיקשה כולה היא אמינה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר". (וראו גם: ע"פ 5949/13 שרחה נ' מדינת ישראל, פסקה 29 ([פורסם בנבו] (17.3.2014) (להלן: עניין שרחה); ע"פ 9806/05 המצוין לעיל; ע"פ 5303/12 המצוין לעיל, בפיסקה 32)).

וכן ראו ע"פ 8080/11 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 31.2.13), בפיסקה 28, כדלקמן:

"כפי שקבעה השופטת ד' ברלינר, בע"פ 9806/05 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו] (8.1.2007):

"בתי משפט על כל ערכאותיהם הכירו זה מכבר בכך שלא ניתן לדרוש כי תלונה מסוג זה תהיה מסודרת כרונולוגית, מתועדת, בנויה לתלפיות כאשר בין האירועים השונים קיים רצף הגיוני שניתן לעקוב אחריו. עדויות של מתלוננות בעבירות מין מתאפיינות בכך שהדברים מתערבבים זה בזה, קיים חוסר בהירות בשאלה מה קדם למה, מה בדיוק נאמר בשלב זה או אחר על ידי מי מן



הצדדים וכיוצא בכך" (שם, בפיסקה 2, וראו גם, ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.10.2010); ע"פ 10163/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.9.2010)).

כאשר מדובר בעבירות מין המבוצעות בתוככי התא המשפחתי, ובפרט כאשר הקורבנות הם קטינים, ההכרות העמוקה בין הפוגע לקורבן וגילו הצעיר של קורבן העבירה, מקשים עוד יותר על הגשת תלונה מיידית, ועל מסירת עדות ברורה, מפורטת, קוהרנטית ומסודרת מבחינה כרונולוגית." (הדגשה שלי - ר.פ.)

ט. **חיזוק ראייתי ובכלל זה "דבר לחיזוק":**

ט.1. **אופן בחינת הראיות המחזקות לגבי ו':**

38. ככלל, די ב"דבר לחיזוק" לאימרתיה של ו' במשטרה, דהיינו תוספת ראיה אשר באופן כללי תלמד על אמינות, ואין הכרח כי "דבר לחיזוק" ימצא לכל סוגיה וסוגיה באימרה, כשמדובר בזיקה פנימית וקירבה עניינית בין העבירות מושא האישום, כבענייננו.

כבר נקבע, כי דבר לחיזוק, הנדרש לפי סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות צריך לחזק את מהימנות העד ולא להתייחס לשאלות השנויות במחלוקת באישום. ר' ע"פ 691/92 יוסי אהרון נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 675, 679 (1996):

"התוספת הראייתית הנדרשת על-פי סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, להלן - הפקודה) לאמרה שנתן עד מחוץ לכותלי בית המשפט היא "דבר לחיזוק". להבדילה מראיית סיוע, אין ראיית החיזוק חייבת להתייחס לשאלה השנויה במחלוקת דווקא, או לאישום בעבירה עצמה, אלא די בראיה המגבירה את אמינותה של האמרה על-ידי אישור פרט רלוואנטי לעבירה באמרה..."

כן ראו ע"פ 2949/99 עמרם כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 636, 646 (2001):

"...החיזוק שונה מן ה"סיוע" אף במובן זה שאין דרישה לתוספת ה"מסבכת" או נוטה לקשור את הנאשם עצמו לביצוע העבירה, אלא לתוספת "מאמתת" בלבד. הדבר לחיזוק אינו אלא תוספת משקל לאמינותו ולמהימנותו של מוסר האימרה... להבדיל מראיית הסיוע, שצריכה להתייחס לנקודה ממשית השנויה במחלוקת בין הצדדים, אין החיזוק "...צריך להתייחס דווקא לשאלה השנויה במחלוקת או לאישום כנגד עברין מסוים..." (ע"פ 169/86 חסונה נ' מדינת ישראל [4], בעמ' 471; ע"פ 348/88 אבו אסעד נ' מדינת ישראל [5], בעמ' 98).

ודוק, אין צורך שהדבר לחיזוק יהיה לכל עבירה בכתב האישום, אלא די בדבר לחיזוק המהימנות של האימרה, כאשר מדובר בעבירות בעלות זיקה פנימית, דהיינו כאשר יש ביניהן קירבה עניינית או כאשר הן מהוות פרשה עובדתית אחת (שם, בעמ' 646-647), כבענייננו:

"מקום שמובא בו נאשם לדין בגין כמה עבירות והחיזוק המוצע לאימרה נוגע אך לאחת מן העבירות או למקצתן - הדעה המקובלת בפסיקה היא כי ניתן לפרוס חיזוק שנמצא לעבירה אחת על פני כל העבירות המעוגנות באותה אימרה כאשר קיימת בין העבירות זיקה פנימית, כאשר קיימת ביניהן קירבה עניינית או כאשר העבירות מהוות פרשה עובדתית אחת (כך נעשה למשל: בע"פ 169/86 [4])



שלעיל; בע"פ 241/87 כהן נ' מדינת ישראל [8] ובע"פ 4209/94 פלישטייב נ' מדינת ישראל [9].
וראו לעניין זה גם את מאמרו של נ' רוזנברג 'היש צורך בחיזוק נפרד לכל פרט אישום?' [12] (הדגשה שלי - ר.פ.).

כן, ר' ע"פ 238/89 **משה יעקב אסקפור נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 405, 411 (1989), דברים האמורים לגבי עדות שותף אשר נדרש לה דבר לחיזוק לפי סעיף 54א(א) לפקודת הראיות, ויפים גם לעניין אימרה המתקבלת לפי סעיף 10א לפקודת הראיות:

"החיזוק נכרך אל דברי אותו העד - שותף העבירה - המייחסים לנאשם מעשה עבירה, אך אינו חייב להתייחס לעבירה עצמה. הוא נועד להצביע על כך שדברי העד, בעומדם בפני עצמם, הם דברים אמינים. על-כן אין הכרח, שפניו של החיזוק יהיו אל העבירה או אל הקשר העברייני בין הנאשם לבין העד - השותף לעבירה. החיזוק נצמד לתוכנם של דברי העד השותף או למקצתם. מתוך העדות נדלים כאילו קטע או קטעים אשר אליהם מבקשים לצרף גיבוי - כמעין דופן נוסף - כדי שקטעי הדברים הללו יתוגברו מבחינת אמינותם ומהימנותם וישליכו בכך על האמינות ועל המהימנות של דברי עדות השותף בכללותם. מכאן, כי כדי שדברי העדה אדטו ישמשו כחיזוק, לא היה הכרח בכך שיתייחסו למעשי העבירה של המערער דווקא, ודי היה בכך שהיא תתייחס לקטע מהותי מדברי העד גולן ותתמוך באמינותם..."

וכן, ר' ע"פ 348/88 **אברהם אבו אסעד נ' מדינת ישראל**, פ"ד מד(3) 89, 98 (1990):

"...אין צורך שראיית החיזוק תכונן לעבירה מסוימת כלשהי, ומכאן - שאין צורך שהיא תכונן לעובדות הנטענות בפרט אישום מסוים. פניה של ראיית החיזוק מכוונת לגיבויה של עדות השותף, מבחינת מהימנותה ואמינותה. בכך בלבד אנו עוסקים, והכול לפי מידת הגיבוי הנדרשת על יסוד מידת האמון שניתנה לעדות הטעונה חיזוק."

39. יחד עם זאת אטול על עצמי לנהוג כלפי ו' בדרך של החמרה בבחינת הראיות, ואתייחס לכל אירוע עליו היא מעידה בנפרד, כך אבדוק קיומו של "דבר לחיזוק" פרטני בחומר הראיות לכל אירוע ואירוע.

דין דומה אחיל בהתאמה, כמפורט בהמשך, על ג'.

בדרך זו אתן ביטוי לטענות הנאשם, לרבות הטענות כי מדובר בשתי מתלוננות שהיו יחד בטרם הוצא צו להוצאת ממשורת ההורים, היו יחד עת נחשף "סודן" למורים ולצוות בבית ספרן, היו יחד במקלט אליו נשלחו בצו בית המשפט, בטרם חקירתן הראשונה, הגיעו ביחד לחקירה במשטרה (גם אם לא הוכח כי שהו באותו חדר בזמן החקירה) וכך בהמשך. בנסיבות אלה יכול שהחליפו ביניהן התרשמויות בהזדמנות זו או אחרת.

בכך גם אתן ביטוי לטענות הנאשם כי המתלוננות העצימו תלונותיהן, פעם אחר פעם, כדי להשפיע ולדחוק ברשויות להתערב בעניין ולהוציאן מהבית. כלומר, כאשר נוכחו לראות כי אין די בתלונות על אלימות פיזית, הוסיפו והעידו על אירועים נוספים וחמורים של מעשים מיניים.

40. כאן המקום לומר כי איני סבורה, כטענת הנאשם, שהיה תיאום גרסאות בין המתלוננות במסירת גרסאותיהן לאירועים מושא כתב האישום או להעצמתן, כאמור לעיל, שכן על פי הראיות לא הוכח תיאום גרסאות, במובן "המצאת" גרסאות שלא היו ולא נבראו, אלא לכל היותר ניסיון של המתלוננות להשפיע אחת על השנייה לגבי היקף



הגילוי והיקף שיתוף הפעולה עם הרשויות, שאין בו כדי לפגוע ב"גרעין הקשה" של התלונות.

חיזוק לאמור ניתן למצוא בעדות הנוספת, לאחר תום שמיעת הראיות, לאחר שבצוותא חדא ניסחו מכתב ופנו ביחד לעו"ד, חבר של הנאשם, שינסח בשמן מכתב נוסף, כל זאת בליווי האח ח'. במכתבים של המתלוננות טענות לפיהן הגרסאות שמסרו בעדותן בפנינו אינן אמת, ללא טעם מבורר ומוכח למעשיהן, פרט לרצון להקל עם הנאשם. כלומר יד אחת עושות המתלוננות כנגד "הרשויות" על מנת "לעזור" לנאשם, אלא שהפעם הדברים נעשים בעזרת המשפחה ובהשפעתה, בהובלה של האח ח', כעולה מהעדות הנוספת.

ודוק, בטרם הוצא הצו, דיווחו המתלוננות בפני סגל בית הספר טיפין טיפין את שנעשה ע"י הנאשם. בתחילה החלה ג' לספר על המעשים החמורים שמבצע האב בין כתלי הבית, כאשר הדגש הושם על האלימות הפיזית, אחר כך הורחבה היריעה גם לניצול המיני, כהגדרת ג', שמנצל הנאשם את אחותה ו' וזאת גם בעקבות אירועים שהתפתחו בבית; כשבין לבין מדווחת ג' גם על מה שקרה לה, בהדגישה בעיקר את הפחד שלה שמא היא הקורבן הבא להתעללות מינית של הנאשם [ר' ת/10].

אמור מעתה, אין כאן תיאום גרסאות בין המתלוננות, הנמסרות בחלקן לשיעורין, אלא התחבטות רבה מה לספר ועד כמה לשתף את "הרשויות" בדברים הקשים שחוו (כל זאת בדגש לעובדה כי הדיווחים מגורמים חיצוניים נבחנים על ידי במסגרת הראיות לא לצורך אמיתות תוכנם אלא רק לעצם אמירתם, כיוון שתוכן עדותם הוא עדות מפי השמועה).

בעניין זה אפנה לעדות ג' בעמ' 100-101 לפרוטוקול:

- ש. ואז את סיפרת לו', ו' סיפרה לך, מה את יכולה להגיד על השיחות האלה? מה סיפרה לך ו'?
- ת. כשלקח אותנו מוראד לקח אותנו אחת אחת, ו' הזהירה אותי לא לספר, שאלתי אותה למה, למה שאני לא אספר, אמרה לי תספרי מה קרה בינך לבין אבא שלי. אמרתי לה אולי הוא שואל אותי גם עלייך, אמרה לי אני אספר, כשקיבלנו הפסקה אמרה לי אני מקווה שלא סיפרת, אמרתי לה כן, סיפרתי את כל מה שאני יודעת. סיפרתי בדיוק מה שיש לי ומה שאני יכולה לספר.
- ש. ואיך הגיבה ו'?
- ת. היא לא רצתה שאני אספר, אבל בסוף כשחשבה שאנחנו לא רוצות לחזור הביתה, אז גם התחילה לספר. וכולם התחילו להגיד לי תספרי את האמת ואל תחביאי שום דבר. בסוף אחותי ו' אמרה לי, תספרי, זה מה שקרה.
- ש. אז אני מבינה מדברייך שגם את במשטרה סיפרת הכל, ולפי מה שהבנת מו', גם היא סיפרה הכל, למרות שבתחילה היא לא רצתה.
- ת. כן, בסוף היא אמרה לי תספרי את הכל, ואמרה לי לא לשתוק בכלל על הדברים האלה" (הדגשה שלי - ר.פ.).

לאמור לעיל, דוגמאות נוספות בחומר הראיות, ובעניין זה אפנה לדיווח של ג' בפני סגל המורים בבית הספר על מעשי החמורים של הנאשם, כאשר ו' בוחרת למלא פיה מים ולא לדווח דבר. אומנם ניכר על ו' כי היא מאשרת את שנאמר ע"י ג' בפני הסגל, אך בוחרת בשתיקה בכל פנייה אליה.



ר' עדות היועצת רולא שהעידה על כך, כעולה מת/7 א' עמ' 3:

"ג' (ו'), כפי המבואר להלן. הערה שלי - ר.פ.) הגיעה לחדר שלי ופנתה אלי ובקשה לספר לי משהו בנוגע לאבא שלה. ישבה מולי, התחילה לבכות וראיתי שהיא מאוד נסערת ובכתה אמרה לי "אני לא מסוגלת לספר" היא קמה ויצאה, במקביל אמרתי לה "מתי שאת רוצה לספר אני כאן בשבילך". למחרת ג' [ו' - הערה שלי - ר.פ.] רצתה לדבר אתי אבל אני הייתי מאוד עסוקה ולא יכולתי לדבר איתה. אני רוצה לתקן בשורה 14 כי מי שהגיעה אלי לא ג' אלא ו' וגם בשורה 20, ו' רצתה לדבר אתי ולא ג'" (הדגשה שלי - ר.פ.).

דוגמה נוספת ניתן למצוא בהודאת ג' בעדותה בבית המשפט, ביושר יש להדגיש, על התנהלותה בחקירתה השלישית במשטרה, כשנדרשה לזהות שרשראות שנתפסו בבית המשפחה (בסלון, במרפסת ובחדרם של הבנים) כשהדגש הוא בזיהוי האפשרי, כשרשראות עימן הנאשם היכה אותה. ג' בתקופה זו מעדיפה שלא לזהות את השרשראות בהוראת אחותה ו', ושוב נמצא מעין רצון משותף של המתלוננות לא להחמיר את מצבו של האב (הנאשם) בשלב בו כבר נעצר, אך לא בדרך של המצאת אירועים שלא קרו, אלא בדרך של מסירת מעט פרטים והחסרת פרטים מתוך האירועים שקרו.

יצוין, כי עניין השרשראות וזיהוי שוב עלה ע"י ג', בעדות הנוספת, בתום שלב שמיעת הראיות, שם זכרה היטב כי במשטרה בחרה שלא לזהות את השרשראות שנתפסו, כשרשראות עימן היכה אותה הנאשם (אביה), כאשר היא יודעת גם יודעת שבבית המשפט בעדותה במהלך שמיעת הראיות אמרה כי בחקירה זיהתה היטב את השרשראות, אך בחרה שלא לזהות, משום הלחץ של ו'.

אמור מעתה, ג' יודעת היטב להבחין בין אמת ובין שקר, כאשר בבית המשפט במהלך שמיעת הראיות, הקפידה באמירת אמת.

דוגמה נוספת ניתן למצוא בהתנהלות המתלוננות כלפי אחיהן, אשר חלקם תקפו אותן, אך הן בוחרות כלשונן שלא "להלשין עליהם" (עמ' 102 לפרוטוקול, שורות 1-18).

ט.2. אופן בחינת התוספת הראייתית בעניין ג':

41. עדותה של ג' בבית המשפט, במהלך שמיעת הראיות, היתה רציפה יותר מזאת של אחותה הבוגרת אך גם היא בחרה במתן פרטים מינימאליים, מדודים, כשהיא חוזרת ושונה כי דבריה בחקירה במשטרה הם אמת.

באלה הנתונים, אנקוט גם לגביה מידה של החמרה בבחינת עדותה, ואדרש גם בעניינה לראיות מחזקות, כפי שיבואר להלן.

אמנם, עדותה של ג' והסתמכות על אימרותיה במשטרה, שהתקבלו במהלך העדות בבית המשפט על פי הלכת מרילי, אינה מחייבת ככלל תוספת ראייתית, ודי בהתרשמות בית המשפט ממהימנות העדה. אולם, מכיוון שאנו בהליך פלילי, ונוכח המתואר לעיל, אנקוט גם כאן משנה זהירות ואדרוש בנוסף לעדות ג', בה כאמור איני מוצאת דופי, חיזוק ראייתי כפי שנקבע בהלכת סטואר הנ"ל. כמו כן אדרוש כי התוספת הראייתית תהא לגבי כל אירוע ואירוע, בדומה לקביעה לגבי ו'.



42. בדרך הילוכי יש, כאמור, כדי ליתן מענה לטענות הנאשם האמורות לעיל, לרבות טענותיו כנגד חקירת המתלוננות במשטרה שהיתה בהן, לדעתו, העברת מידע בין המתלוננות. (והדברים מתייחסים גם לעדות ו' וגם לעדות ג').

וידגש, איני סבורה כי בחקירות המתלוננות במשטרה היה "מעבר יזום" של מידע אסור ביניהן, ע"י החוקרים, כטענת הנאשם, שכן המתלוננות נחקרו כל אחת לבדה ובחקירות נפרדות מסרו את גרסתן.

אמנם, במהלך חקירת המתלוננות נדרשו החוקרים להטיח ולעמת דברים שאמרה אחת עם דברי השנייה, כשסברו כי החקירה מחייבת זאת, אך בכך אין לומר כי מדובר בהעברת "מידע".

זאת ועוד, גם טענת הנאשם כי המתלוננות במשטרה, במהלך הפסקה שנתנו להן החוקרים, פעמים נפגשו זו עם זו ודיברו ביניהן, נלקחת על ידי בחשבון ומובילה אותי לנקיטת זהירות בבחינת הראיות ודרישת החיזוק, כמבואר לעיל.

לשיטתי, באמור לעיל אמנם אין כדי לפגום במהימנות המתלוננות או בגרסאות שנתנו, אך מחייבת את שקבעתי ושאנקוט, קרי משנה זהירות בבחינת הראיות ודרישת חיזוק, הן לגבי ו' והן לגבי ג', וזאת גם על רקע עדות הנוספת בתום שמיעת הראיות.

43. אשר על כן, בשקלול כל הטעמים דלעיל, אנקוט כאמור במקרה של ג' במשנה זהירות ואדרוש חיזוק ראייתי, הגם שאין דרישה לכך בדין, ואוסיף החמרה ואדרוש כי הראיות המחזקות תתייחסנה לגבי כל אירוע ואירוע המפורט בכתב האישום, כאשר לגבי ו' כאמור, אדרוש חיזוק שהוא בגדר "דבר לחיזוק" לכל אירוע ואירוע. בכך אתן מענה לטענות הנאשם המופנות, הלכה למעשה, כנגד משקל הראיות.

י. עדות המתלוננות - קביעת מהימנות:

44. המתלוננות, צעירות בגילן, נקלעו שלא בטובתן למעמדים קשים, שהחיים הקצרים שעברו, לא הכינו אותן אליהם.

הפחד כגורם מעכב ומכביד:

45. שתי המתלוננות לאורך האירועים הנטענים היו נתונות בפחד, לעיתים פחד משתק.

הפחד ניכר בעדותן של המתלוננות בפנינו, במהלך שמיעת הראיות, עת בקושי יכלו להעיד על מעשים מאוד אינטימיים שנעשו בהן, כשמנגד צופה בהן הנאשם (אביהן) במסך הטלויזיה, תוך כדי מתן העדות.

על הפחד שאחז במתלוננות ניתן ללמוד ממספר מקורות. תחילה אפנה לאירועים המתוארים בכתב האישום, מהם נלמד על אלימות שהופעלה נגד המתלוננות למשל כשדיברו בטלפון נייד (ועל כך יפורט בהמשך).

כמו כן אציין את האלימות ששודרה למתלוננות בריש גלי, שאם תספרנה על הקורה עימן, רק רע יאונה להן, כמפורט בסעיף 8 לכתב האישום, ובלשון הנאשם: "תישני, אני אראה לך אם תספרי".



46. ג', כפי שעולה מהראיות, בה נתתי אמון מלא (למעט ההסתייגות מעדותה הנוספת), דיווחה מדי פעם לצוות בית הספר בו למדה על שאירע בבית: כך דיווחה על המכות שנאלצת לספוג ועל הניצול המיני, כלשונה, שחוותה אחותה הגדולה ו', אשר "מתגמלת" על ידי אביה במתנות (כגון טלפונים ניידים) וכסף, כדי "לקנות" את שתיקתה.

דא עקא, שו', בעודה גרה בבית ההורים, לא שיתפה במרבית המקרים את סגל בית הספר במעשים שמבצע בה אביה, כפי שעשתה אחותה ג', וזאת גם כשהגיעו חוקרי משטרה לגבות תלונה מהמתלוננות, עוד בטרם הוצא הצו בבית משפט והפנייתן למקלט. אותו פחד של המתלוננות אילץ את החוקרים לחזור כלעומת שבאו, עת החוקרת דינה אבו רומחין כמצוטט לעיל, מדווחת על פחד ממשי של המתלוננות לחשוף את שקורה בבית; פחד שמוקדן גם בפני כל מי שמצוי במעגל הרחוק יותר, חוקרים, מורים ועובדי שירות הרווחה.

47. הפחד היה מנת חלקן של המתלוננות, אך גם השליך על הסובב. כך למשל הודתה, בכנות יש לומר, המורה הנא אשר דיווחה בתחילה רק על חלק מהמעשים ששמעה, וביקשה למזער את מעורבותה, עד שהוזמנה למשטרה וכלשונה (עמ' 72-73 לפרוטוקול):

- "ת. זה אמת מה שכתוב. כשכתבתי את המכתב רציתי להיות מחוץ לעניין ובמחשבה שנייה כאשר הגעתי למשטרה אז חשפתי מה שהיה עם האמא, וגם ספרתי על זה. אני הרגשתי שאין לי כאן מה לכסות אני צריכה להגיד כל האמת ומה שהיה.
- ש. לבימ"ש - כאשר כתבת במכתב שהיא אמרה לך שהוא לא מתקרב אליה אלא לאחותה זה לא נכון.
- ת. נכון. אני כל הזמן הקראתי לעצמי ולא רציתי להיות בעניין אבל בסוף - לא. החלטתי לספר את כל האמת. אפילו את הפרט הקטן ביותר. זה מחוייבות. המכתב הזה היה ליועצת אצלנו בבי"ס. אבל אני יודעת שאחרי היועצת זה יגיע למשטרה.
- ש. אמרת שאת רצית לכסות על משהו.
- ת. לא לכסות.
- ש. תסבירי.
- ת. רציתי לא להיות בעניינים יותר מדי, אולי המלה הזאת תכניס אותי לכל מיני, אבל בסוף כאשר הגעתי למשטרה, כל פרט קטן אמרתי שאני חייבת להגיד אפילו אם זה נוגד למכתב, העדות שלי תהיה כנה ב-100%.
- ש. את מתכוונת לומר שלא רצית להגיע לחקירות ולא להיות מעורבת בסיפור הזה לכן כתבת על ג' שהיא שללה את הנגיעות האלו.
- ת. כן, לא רציתי להגיע למשטרה, לא רציתי להתערב. אני מלמדת באותו בי"ס, אני כל הזמן רואה את המשפחה, זכותי באיזה שהוא מקום להגן על עצמי.
- ש. מצד אחד את לא מספרת על ג' ואפילו כתבת שהיא שללה, מהצד השני את "מסבכת" עצמך בספור של ו'. (צ"ל ו')
- ת. היא לא שייכת, אני לא מלמדת אותה אז כאילו המחנכת שלה תצטרך להיות מעורבת והספור לא יהיה איתי."

48. התוצאה היא, כי רק לאחר שהוצאו המתלוננות למשמורת רשויות הסעד, נפתח צוהר לשמוע אותן ביתר



פירוט כשהן אינן נתונות עוד תחת לחצי המשפחה, אך גם אז אי אפשר היה שלא להתרשם כי המתלוננות עדיין סבורות כי הנאשם (אביהן), או מי ממשפחתם שהתגייס למענו, ימשיכו לרדוף אותן.

בעניין זה אפנה לאימרות המתלוננות ובעיקר אימרת ו', שהגיבה במועקה ולחץ תוך כדי החקירה, גם כשהיא רחוקה מבית המשפחה. המתח, הפחד והלחץ המשיכו להשפיע על המתלוננות ולהישאר בחלל האוויר, גם בזמן מתן העדות בבית משפט, עת נמנעו המתלוננות מלהישיר מבט, בכו וביקשו פעם אחר פעם להתחשב בהן ולסיים את המעמד שבמסירת עדות על המעשים הקשים שחוו.

ר' עדות ו' בעמ' 47 לפרוטוקול, שורות 1-6:

"ש. מה שאת מספרת לנו כאן את לא סיפרת במשטרה, לא סיפרת בדיון הקודם, להבנתי גם לא סיפרת לתובעת כשהיית אצלה בראיון, והיום את נותנת לנו סיפור, לפחות בעיני נראה בעייתי, למה לא סיפרת את זה לפני כן?

ת. כי אני הייתי מפחדת.

ש. לבית המשפט: ממי?

ת. מהמשפחה."

ככל שנדרשת הוכחה נוספת ללחץ שמפעילה המשפחה נגדן, והדבר לטעמי לא נחוץ, אפנה גם לנתונים הבאים:

ראשית, אציין את דברי ב"כ הנאשם בישיבת ההקראה מיום 8.9.13 שם נאמר על ידה כי:

"יחד עם זאת, לאחר הגשת כתב האישום הועבר אלי מידע כי המתלוננות ששוהות במקלט הוצאו מהבית באמצעות צו של בית משפט לענייני משפחה, חזרו מדבריהן ואמרו דברים המנוגדים לראיות שיש ברשותי. אני לא יודעת אם קיים חומר נוסף, ואבקש, במידה וקיים, לקבלו."

אלא מאי, שבהמשך התייצבו המתלוננות לעדות ובעדותן העידו, כעדותן במשטרה, כנגד הנאשם אודות מעשים מיניים ועבירות אלימות שנעשו על ידו, חרף ה"מידע" שהיה לנאשם.

שנית, אציין את העובדה כי ביום 7.9.14, בתום שמיעת הראיות ולאחר הצהרת ב"כ הנאשם לפרוטוקול "אלה עדי", חזרו המתלוננות לבקשת ב"כ הנאשם להעיד בפנינו מסיבה דומה לסיבה האמורה לעיל, במהלכה העידו מחד כי חזרו באחרונה לביקורים בבית המשפחה ובשבוע האחרון, בטרם עדותן, גם שבו למגורים מלאים בבית, כאשר בדיוק באותה תקופה נכתבים שני מכתבים על רצון של המתלוננות להופיע לעדות פעם נוספת בבית המשפט, כפי שאושר להן ביום 7.9.14, על מנת להעיד כי עדות שקר העידו בישיבות ההוכחות שהתקיימו.

המתלוננות בעדותן לא הצליחו כאמור להבהיר מדוע מבקשות הן לחזור מגרסתן, מדוע העידו כנגד אביהן (הנאשם) דבר שקר מלכתחילה, למרות שהן אוהבות אותו, פרט לעובדה שהוכחה מעל לכל ספק, כי כיום הן בבית ורוצות "לעזור" לנאשם.

ודוק, לא רק בפנינו לא נתנו המתלוננות הסבר משכנע לאמירות שקר, שכביכול נאמרו על ידן בעדות בבית המשפט, אלא גם במשטרה במסגרת חקירה מיום 3.9.14 טרם עדותן הנוספת, לא נתנו הסברים, מילאו פיהן מים ורק אמרו



שאת גרסתן ישמיעו בבית המשפט, מבלי להתעמת או להראות יכולת להתעמת עם כל טענה שנטענה נגדן במהלך החקירה [ר' ת/27 ו-ת/28].

י"א. נאמנות מורכבת של המתלוננות בפרשה:

49. אין לכחד כי עדות בת כנגד אביה, קשה, וקשה היא מנשוא כשעל הפרק גילוי "סוד" שהוגדר על ידי הנאשם כסוד בינו ובין הבת.

הדברים מקבלים משנה תוקף בחברה סגורה ומסורתית, כמשפחת המתלוננות, בה הבנים במשפחה עלולים לפגוע בבית משפחה, אם סבורים הם כי אינה מתנהגת כפי הנדרש על פי דעותיהם, ובעניין זה אפנה לעדות הנאשם עצמו בעמ' 179:

"אני לא רוצה לפגוע בה ולא רוצים שהאחרים (צ"ל האחים - הערה שלי) שלה יפגעו בה, על זה שהיא הולכת עם בחורים, הם יכולים להרוג אותה, ואני לא רוצה להגיע למצב כזה."

50. מאפיין של עבירות מין הוא בקושי הרב של הקורבן להתלונן על המעשים והדברים נכונים ביתר שאת, כשמדובר בעבירות מין בתוך המשפחה, המבוצעות בחדרי חדרים, פעמים גם בהסתר מיתר בני הבית והסביבה, כלפי נערות צעירות, כפי המתלוננות שבפנינו.

האמור לעיל מתעצם בנסיבות דנן, עת מתוך הראיות ניתן להבין על מסכת הלחצים שהופעלה ומופעלת על המתלוננות, המלווה בהאשמות חמורות על כי גרמו לנזק למשפחה, עד כדי פירוקה.

51. ראשית יאמר כי המתלוננות "מואשמות" ע"י המשפחה בהגשת תלונות שווא. כשהבסיס, לתלונות נעוץ בהשפעת מורים, שירותי הרווחה ואף שכנים. ב"מערכה" זו המתלוננות בודדות ובעצמן צריכות להתנהל אל מול כל המשפחה אשר "התגייסה" באופן מלא לצידו של הנאשם, והכל כשבאותם זמנים נדרשות הן לשיקום אישי, כשהן רחוקות מאחיהן הקטנים אליהם הן קשורות ומתגעגעות (ר' עמ' 108 לפרוטוקול).

52. המתלוננות בנוסף לאמור, מרגישות מועקה ולחץ כפי שבאו לידי ביטוי בעדותן במסגרת שמיעת הראיות, כשבנוסף לחוויות הקשות שעברו, הן עוד צריכות להיאבק כנגד גרסת יתר בני המשפחה, כולל האם והאחים, המאשימים אותן במסירת עדות שקר כנגד האב, במעצרו המיותר, ובהרס המשפחה; וזאת בצד הנזק הנרמז כי ייגרם להן באופן אישי, בנסיבות בהן המשפחה לא תעמוד לצידן.

ראיות לאמור ניתן למצוא בעיקר בראיות שהוגשו ע"י הנאשם, ובעניין זה אפנה, כדוגמה, לאימרת האם [נ/4] אשר מאשרת באופן חלקי ביותר את אחד האירועים שקרו עם ו' והנאשם, כאשר לטענתה היתה זו ו' אשר חשפה בפני הנאשם את החזייה שקנה לה, בשעה 04:00 לערך לפנות בוקר, בנוכחותה.

53. האם, אשר מקבלת את דברי הנאשם וגרסתו כי "לא קרה כלום", מטילה על ו', אז בת 16, כתם על שהיא "מגרה" את אביה, הנאשם, תוך איום מרומז "הפעם אני שותקת בפעם השנייה אני לא אשתוק".

54. על רקע האמור, כפי שיובהר להלן, מצאתי את עדותן של המתלוננות, גם אם לא דייקו לעתים בפרטים, כעדות מהימנה, הנמסרת ממקום שביר, כואב ובמצוקה רבה, וחרף כל האמור לעיל איתנות ב"גרעין הקשה" של עמוד 24



העבירות אותן ביצע הנאשם (אביהן) בהן.

הבקשה המאוחרת של המתלוננות לחזור ולהעיד בבית משפט בתום שמיעת הראיות, על כי גרסתן כפי שהעידו בבית המשפט אינה אמת וזאת ללא עוגן, בסיס ראיתי והיגיון, מאששת ומאשרת את אותו הלחץ המופעל כלפיהן ואת אותה "מערבולת" בה הן מצויות, במיוחד כיום, עת חזרו לחיק המשפחה, לאמן ולאחיהן, כשהנאשם עודנו במעצר, והכל כלשון ג' כדי "לעזור" לאביהן (הנאשם).

55. לכך אוסיף אמירות מפסקי הדין השונים, שהתמודדו עם עדויות עדים צעירים, שנפגעו פגיעה מינית ואחרת, הרלוונטיות גם בענייננו, כדלקמן;

בע"פ 7899/13, האמור, מציין כב' השופט צ' זילברטל את סמכותו של בית המשפט לפלג בין חלקים שונים בעדות, על פי הכלל המכונה "פלגין דיבורא", בציטוט מדברי כב' השופט א' רובינשטיין בע"פ 7637/05 **יוסף נ' מדינת ישראל** (5.7.2007), בפיסקה ז:

"...מן המפורסמות, כי יש ודבריהם של נאשמים או של עדים בחקירותיהם ובעדותם, אינם עשויים מקשה אחת. במקרים אלה שומה על בית המשפט לבחון את הדברים בזירות מרבית, ורשאי הוא לפלג את האמירות - 'פלגין דיבורא' בניסוח שהשתרש בפסיקה הישראלית - ולקבל כעדות אמת את אשר נראה נאמן בעיניו, תוך שהוא דוחה כעדות שקר את אשר נראה בלתי מהימן".

בע"פ 6630/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (10.7.2014) נסקרו הלכות נוספות הקשורות בעדות מתלוננים בעבירות מין, שכפי שיפורט להלן, רלוונטיות לענייננו, ונקבע כי סתירות בשולי הדברים אשר אינן יורדות לעומקם, לא נוטלות ממשקל וממהימנות העדות (ר' פסקה 10 לפסק הדין).

כך גם אי דיוק בזמנים, במסגרת תיאור המעשים, אינו מעיד כשלעצמו על פגם במהימנות, וכלשון כב' השופט צ' זילברטל, בע"פ 7899/13 הנ"ל, בפיסקה 19:

"לא מצאתי ממש בטענותיו אלו של המערער. כבר נפסק כי "[ש]לא ניתן לדרוש כי תלונה מסוג זה תהיה מסודרת כרונולוגית, מתועדת, בנויה לתלפיות..." (ע"פ 9806/05 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.1.2007)). העובדה שהמתלונן לא נקב בשעה המדויקת בה הגיע למקום ובשעה המדויקת בה המערער ביצע את המעשים אין בה כשלעצמה לפגום במהימנותו. שכן, אין לצפות כי קורבן עבירת מין יפנים ויזכור את הזמן המדויק של כל התרחשות והתרחשות, זאת ככל שלא הייתה לדבר חשיבות בעת ביצוע המעשים המצדיקה את זכירתם והפנמתם של הזמנים המדויקים (ע"פ 993/00 נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 224 (2002) (להלן: "עניין נור")."

הוא הדין בלבטים של מתלונן, אותם הוא חושף, או **אמירת שקר** שנאמרת כדי להדוף הטרדה מצד האחר שמבקש לפגוע בפרטיותו של המתלונן;

ר' שם, בפיסקה 10:

"...ביטוי לכנותו הרבה של המתלונן ניתן, בין היתר, אף למצוא באופן בו תיאר המתלונן את



לבטיו הפנימיים, בעת שהמערער פגע בו, האם כדאי לו לספוג את פגיעותיו של המערער על מנת שלא להפסיד את טובות ההנאה אותן הוא הבטיח לו..."

וכן, שם, בפסקה 13:

"...המתלונן בחר לשקר כדי להגן על פרטיותו מפני האחים אשר ביקשו לרמוס אותה וללעוג לו לרקע הפגיעה המינית בו. לטעמי, לו נבקש ללמוד על התנהגות המתלונן משיחה זו, אזי יש להסיק דווקא את ההיפך ממה שהמערער מבקש ללמוד ממנה: שכאשר המתלונן משקר - הדבר ניכר לעין."

הדברים האמורים יפים בענייננו, ובהתאמה ישולבו על ידי בבחינת העבירות שבכתב האישום, גם בראי רצון של המתלוננות בעדותן הנוספת, לאחר ששבו לחיך המשפחה ונתונות להשפעת המשפחה ובעיקר של האח ח', לחזור בהן מעדותן, כפי שניתנה במהלך שמיעת הראיות.

בחינת עדות המתלוננות על הרקע האמור לעיל:

56. עדות המתלוננות כפי שנשמעה בשלב שמיעת הראיות היא אבן ראשה בהכרעת הדין.

עדות ו' כאמור התאפיינה במתן תשובות קצרות, כשהיא מעדיפה לאשר את גרסתה כפי שנתנה במשטרה במקום מענה מפורט, פעמים גם שתקה ובכתה עד כי החליטה לא לענות כלל, דבר שחייב כאמור את הגשת אימרותיה במשטרה, לפי סעיף 10א לפקודת הראיות.

ו' דבקה באימרותיה במשטרה, וגם כשבחרה לא להשיב לשאלות, מיד לאחר מכן נמלכה בדעתה וחזרה לתת מענה, אם כי קצר ומלווה בעיקר באישור דבריה במשטרה.

עדותה במהלך שמיעת הראיות נמשכה על פני שתי ישיבות משום אופן מתן העדות אשר לוה, כאמור, בשתיקות רבות, בבכי ובבקשה לעשות הפסקה במתן העדות, כאשר אף לא פעם נשמעה בקשה לחזור מהגרסה כנגד הנאשם.

ו' לאורך כל עדותה בפנינו, לרבות כשהיתה במקלט, לא אמרה באופן מפורש כי המעשים עליהם התלוננה לא קרו, אלא שביקשה להביע את קשייה במתן עדות למעשים חמורים שנעשו בה, מקום בו ביקשה כי יינתן לה להשאירם מאחור ולא לזכור אותם עוד; כך גם ג'.

הדברים נאמרים גם על רקע העדות הנוספת שמשקלה נדון על ידי לעיל.

57. בנסיבות אלה, ולא על פי סדר הדברים, אציין כי בין שני חלקי עדותה של ו', ושלא כדין יש להדגיש, נערכו שיחות בינה (וכן עם אחותה ג') לבין אותו אח ח' שמלווה אותן כיום וכן אמה. השיחות הוקלטו ע"י האח, הגם שמדובר בשיחות שאסור היה שיגלשו לנושאי העדות. מדובר בשיחות שקבילותן מוטלת בספק ומכל מקום משקלן נמוך, עת מוסר האח ח', מי שהקליט את השיחות, כי פעל מתוך מניעיו הוא, והקליט רק את מה שחשוב לו, כלומר מאשר כי מדובר בהקלטה סלקטיבית, חלקית ומגמתית, המגלה טפח אך מסתירה טפחיים (עמ' 234 לפרוטוקול):

"ש. למה לא הקלטת את כל השיחות?"



- ת. הקלטתי מה שחשוב.
ש. מי החליט מה חשוב?
ת. אני."

יחד עם זאת, ככל שהייתי קובעת קבילות ומשקל לדברים, דומה כי בשיחות עם המתלוננות ששהו באותו זמן במקלט, היה ניתן ללמוד דווקא על הלחץ הבלתי סביר שמופעל עליהן לחזור מגירסתן, כך בדרך של שפת "קוד" עמומה חוזר האח ח' במהלך השיחות ומבקש כי המתלוננות תאמרנה בבית משפט כי "כל הדיבור הזה שקר" בדגש על רצונה של המשפחה לקבל את המתלוננות חזרה הביתה, ככל שאלה יהיו פני הדברים. מנגד, המתלוננות בצר להן מצקצקות, ממלמלות, בלי שהן מודות באופן ברור ובהיר כי התלונות שהגישו אינן נכונות. ר' נ/3 ב' למשל בעמ' 15, שורות 402-413.

בעניין זה יפים דבריו של כב' השופט צ' זילברטל כפי שצוטטו לעיל, המוצא כי התנהלות דומה לזו, ואף שעל הפרק דברי שקר מפורשים שנאמרים כדי להדוף לחץ על המתלונן מצד האחר, הינה התנהלות שאינה פוגמת במהימנות. הוא הדין, בהתאמה, ביחס לעדות הנוספת, שהיתה תולדה של חידוש הקשר בין לבין המשפחה, לרבות האח ח'.

יצוין כי בנסיבות האמורות, הגדילה לעשות האם שמנסה באחת משיחות הטלפון המוקלטות, בדרך לא דרך, להכניס לפיהן של המתלוננות גם את "הסיבה" מדוע יחזרו מתלונתן בעדותן בפנינו (דבר שכאמור לא צלח) באומרה להן, בלי כחל וסרק, כי יאמרו שלפני הגעה לבית משפט נותנים להן תרופות הרגעה כדי "שלא תדעו מה אתם מדברות" [נ/3 ג' עמ' 6-7].

יצוין כי הסיבה האמורה הופיעה לראשונה, באופן מלאכותי, ע"י ו' בסופו של יום רק בעדותה הנוספת כנימוק לחזרתה מגרסתה, עת טענה בעלמא כי בזמן מתן העדות בבית משפט, בשלב ההוכחות שנמשכה על פני שתי ישיבות, היתה תחת השפעת תרופות שנטלה. ר' בעמ' 260 לפרוטוקול:

"ש. במכתב רשמת שאת לא ידעת מה את אומרת בבית המשפט, בגלל השפעה של תרופה?

- ת. כן, הייתי לוקחת תרופות, לא יודעת מה שם התרופה.
ש. איזה תרופה, בשביל מה התרופה?
ת. הייתי לוקחת תרופה בגלל שאני עושה הרבה בעיות.
ש. מי נתן לך את התרופה הזאת?
ת. הלכתי לפסיכולוג, והוא אמר שאני אקח את התרופות.
ש. לפני העדות לקחת את התרופה?
ת. כן.
ש. עכשיו את גם לוקחת את התרופה?
ת. לא.
ש. למה?



ת. כי אני עכשיו בבית."

הדברים נאמרים על רקע אימרתה במשטרה שנגבתה בסמוך, שבתחילתה טענה את ההיפך, כי אינה חולה או מטופלת בתרופות (ר' ת/27 שורות 24-26), ואחר כך שוב חזרה לדבוק ב"הסבר" ששמעה בעבר מבית מדרשה של האם.

לאמור לעיל יש להוסיף את הביקור של האם והדוד בטרם מתן העדות של המתלוננות בפנינו בשלב ההוכחות, כהוכחה נוספת ללחץ המשפחתי המופעל עליהן, ר' עמ' 34 לפרוטוקול בעדות ו':

- ש. כשהיית במקלט, אמרת שנפגשת עם הדוד ועם אמא שלך, נכון?
ת. כן.
ש. מה הם רצו ממך הדוד ואמא שלך?
ת. אמרו לי שאני אדבר שאבא שלי לא עשה את זה ושאני שקרנית.
ש. לבית המשפט: שתדברי אצל מי?
ת. כשמזמינים אותי לעדות בבית המשפט.
ש. אמא שלך דיברה איתך, איימה עליך?
ת. אמא אמרה שאם אני לא ארד מהתלונה על אבי, היא תנדה אותי" (הדגשה שלי - ר.פ.).

58. עדות ג' במהלך שמיעת הראיות אף היא היתה רצופה בשתיקות ובהפסקות תוך מגמה להעדיף ולאשר דברים שאמרה במשטרה ולא לחזור עליהם פעם נוספת בבית המשפט. ב"כ המאשימה נאלצה לרענן את זכרונה שוב ושוב ולהקריא מתוך אימרותיה במשטרה, כאשר העדה מאשרת את הדברים ואת נכונותם.

59. בסיום פרק זה סבורה אני כי יש ליתן אמון מלא בעדות של המתלוננות ו' וג', במהלך שמיעת הראיות. לא קל היה למתלוננות להעיד, ושבעתיים לא קל להיזכר באותם אירועים ומראות ולדייק בהם באופן מושלם, אף שהן כבר רוצות להתנתק ולא לזכור, במיוחד כשהאירועים לא תועדו על ידן ברישום מסודר בזמן אמת.

שפת הגוף, המבט הבוהה בשולחן, הפחד להסתכל הצידה לעבר מסך הטלוויזיה שם נראה האב (הנאשם) או להביט בעיני השופטים, המבוכה בתיאור את שעבר עליהן, מדברים בעד עצמם ומשקפים את החוויה הטראומטית שעברו.

ניכר כי דברי אמת בפי המתלוננות. דברי אמת, אשר פעמים, מסופרים על ידי המתלוננות על דרך הקיצור, הצמצום, תוך בלבול, שאינו חריג, בין האירועים השונים, מקום שהן אחרי הכל, חרף העבירות שבוצעו, לא מבקשות להכביד עם הנאשם - אביהן, כגודל העוול שנעשה כלפיהן.

התנהגות המתלוננות בבית המשפט תאמה את המצופה מהן, בשים לב לתוכן העדות והמעמד. בעדותן, כפי שיוכח להלן, מסרו המתלוננות תיאור בסיסי, נתמך בפרטים, שרק מי שחווה את החוויה יכול למסור, לשוב ולהיזכר.

טענת הנאשם לעלילה, על רקע האמור, דומה כי אין לה על מה שתסמוך. לו היו המתלוננות מבקשות להעליל על הנאשם, היו משננות את "האירועים" כדבעי, לא כך קרה בענייננו.

60. לכך יש להוסיף את הקושי של ג' להיזכר באירועים, קושי שגם קשור לכישוריה ואישיותה, אשר כעולה



מהראיות, מצויה היא במסגרת חינוך מיוחד ונעזרת פעמים במורים כגון מורה לאומנות, כדי להיפתח.

כך גם לגבי ו': לו רצתה ו' להעליל כטענת הנאשם, היתה למשל נענית לבקשת המאשימה, קוראת את אימרותיה במשטרה בטרם מתן העדות בבית המשפט על מנת להיות מוכנה לקראת חקירתה, ובוודאי לא הייתה מסרבת לשתף פעולה עם ב"כ המאשימה (ר' עמ' 35 לפרוטוקול).

אלא מאי, שנוכח מגוון השיקולים, שפורטו להלן, בכל מקרה ומקרה האמור בכתב האישום, אדייק בציון העובדות העולות מגרסת המתלוננות, ואוסיף ראיות מחזקות, כאשר לגבי ו' אדרש ל"דבר לחיזוק" כנדרש לפי סעיף 10א לפקודת הראיות.

דין דומה אחיל כאמור על ג', אף שלגביה אין חובה בדין להוסיף ראיות חיזוק כלשהי.

בכל אלה אתן מענה גם לאי הדיוקים בגרסאות המתלוננות שהיו לשיטתי בפריפריה של האירועים ולא "בגרעין הקשה", וכן אתן מענה לטענות הנאשם כנגד גרסת המתלוננות לרבות עדותן הנוספת, במסגרתה חזרו המתלוננות מגרסתן נגדו, כטענתו, טענה שאיני מקבלת, כמפורט לעיל.

י"ב. גרסת הנאשם והעדים מטעמו:

61. הנאשם מכחיש את כל המיוחס לו מאלף ועד תו.

גרסתו של הנאשם נבדקה על ידי ומצאתי לקבוע כי מדובר בגרסה בלתי אמינה שקרסה אל מול עדויות מהימנות של המתלוננות שעמדו ב"מכשש לחצים" לא קל.

גם הפחד מהנאשם והמשפחה (משפחתו) כמפורט לעיל, הדילמה הקשה בחשיפת "סוד" הצפון עמוק בתוך כותלי התא המשפחתי, מבלי שיש להן תמיכה מהמשפחה, לרבות האם, אשר כפי שהוכח, ידעה ויודעת מידיעה אישית כעדת ראיה חלק מן העובדות עליהן מעידות המתלוננות, לא שברו את רוחן.

כל אלה מחזקים את אמינותן של המתלוננות.

62. הנאשם, כאמור, הותיר רושם בלתי אמין ולעדויות לא מצאתי לתת כל משקל, ואנמק.

הנאשם מרחיק עצמו מן האירועים המיוחסים לו, עד כי נכון היה להעיד כי על ילדיו לרבות על המתלוננות לא הרים יד, וכלשונו, בעמ' 177 לפרוטוקול:

"בחיים שלי, אפילו הילדים הגדולים שלי, לא נגעתי בילד אפילו באצבע, מבחינת אלימות, ומבחינת כל דבר."

דא עקא, שבדבריו אלה שכח את שאמר באימרתו במשטרה, ובכך העמיד את אמינותו ואת מהימנותו באור שלילי.

בעניין זה אפנה לאימרתו של הנאשם במשטרה **בה הודה בשימוש באלימות כלפי ו'**, אלימות חריגה ובוטה של משיכה בשערותיה, עת כעס עליה כשסירבה לחזור הביתה מחברה, וכאמור באימרתו ת/1 שורה 10 ואילך:



"...ו' אמרה לי כי היא לא רוצה לחזור הביתה, שאלתי אותה למה לא, ואז אני התעצבנתי באותו רגע, משכתי אותה בשיער ולקחתי אותה ביד והחזרתי אותה הביתה".

וכן ראה תמליל חקירה [ת/1 ב עמ' 4].

הנאשם עומת עם דבריו אלה, ומיד שינה גרסתו באומרו כי רק חיבק את ו'; גרסה שאין להסכין עימה בראי גרסתו בחקירה במשטרה, שם מוזכרת משיכת שיער מכוונת, מתוך כעס, וחיבוק אֵין.

עוד יצוין כי בנו ח' אשר נכח באותו מעמד, העיד בישיבת בית המשפט, שהתקיימה לאחר הישיבה בה העיד הנאשם, מיוזמתו, כמי שהכין את הדברים מראש, וטען כי כשו' לא חזרה הביתה, הנאשם לקח את ו' בדרך של "חיבוק" הביתה, ר' עמ' 233 כדלקמן:

ש. "עלה במהלך ניהול המשפט שו' ברחה מהבית, הלכה לחברה שלה. מה אתה יודע, אם אתה יודע, על העניין הזה.

ת. רציתי להגיד את זה. פעם אחת היה ויכוח בבית וו' ברחה אצל החברה שלה. אני ואבא שלי יצאנו לחפש אחריה. מישהי סיפרה לנו איפה היא וידענו איפה היא נמצאת. הלכנו לבית של האנשים וראינו אותה שם. אבא שלי חיבק אותה ודיבר איתה וירד איתה. כשחזרנו הביתה הכל נסגר והכל היה בסדר, בגלל שאבא לא רצה שהאחים ירימו יד עליה או יריבו איתה." (הדגשה שלי - ר.פ.)

בדברים אלה של הבן ח' ובעדותו לאורכה, על כל רכיביה, לא נתתי אמון בהיות גרסתו "גרסה כבושה" שבאה רק במועד עדותו בבית המשפט.

הדברים מקבלים משנה תוקף כשבוחנים את שאר המעשים שעשה ח' בהם הודה, במיוחד כשבין ישיבה אחת בה העידה ו' ובטרם הישיבה השנייה, הקליט אותה באופן סלקטיבי ו"כפה" עליה שתאשר את שאי אפשר לאשר, גם לשיטתו, כי בבית המשפט בפני הרכב שופטים, ובנוכחות עו"ד של הנאשם והנאשם, לא אמרה את אשר אמרה אודות מעשי אביה, מקום שכולם כבר שמעו וראו, בבחינת "מעשה עשוי".

63. הנאשם בעדותו בפנינו ביקש בכל דרך להוכיח שאין דרכו בחינוך ילדיו דרך אלימה, אלא בהידברות. דא עקא שגרסתו זו עומדת בסתירה גם לדבריו במשטרה שם הודה, אם כי באופן עקיף, בהכאת ג', כאמור בת/1 עמ' 2:

ש. האם תקפת פעם את ג'?

ת. מי לא מרביץ לילדים שלו, שופט נתן מכות לילדים שלו".

זאת ועוד, אם דרכו בחינוך ילדיו, אינה בדרך כוחנית, כיצד מצטט הוא ללא כל הסתייגות את אחת מבנותיו אשר במקרה אחד הזהירה את ו', שנראתה לוחצת יד של חבר, כי כשתשוב הביתה "אבא רוצה לתת לך מכות בגלל שלחצת יד לבחור ואז היא ברחה לבית של פ' שמתגוררת במשה שרת..." [ת/1, עמ' 2].

אמור מעתה, אין מקום ליתן אמון בגרסת הנאשם שמתוכה היא נסתרת, בשאלות מהותיות, בליבת המחלוקת בהליך.



64. טענת הנאשם על מחדלי חקירה, עת לא נחקרו האחים של המתלוננות על אלימות כלפיהן, גם שהיה לכך בסיס לכאורה בחומר הראיות, אין אני מקבלת. לדידי, אי פתיחת חקירה כנגד האחים, לא הסבה לנאשם שנחקר על חלקו, כל נזק ראייתי, במיוחד משהוכח כי המתלוננות לא ביקשו להגיש תלונה נגד אחיהן ולבסס בכך תשתית ראייתית נגדם.

זאת ועוד, הלכה היא כי מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו, כך הדין בענייננו (ר' ע"פ 3090/11 ווספי ענתבאוי נ' מדינת ישראל (18.10.12)).

65. הנאשם בגרסתו מכחיש באופן נחרץ את גרסת המתלוננות על כי ביצע בהן מעשים מיניים כאשר את גרסאותיהן מכנה "שקריות" ובלתי הגיוניות.

חוסר היגיון מוצא הנאשם מקום שהמאשימה מייחסת לו ביצוע מעשים מיניים בבנותיו בתוך חדר הבנות, שם ישנות כל בנות המשפחה ביחד.

עיינתי בטענת הנאשם ומצאתי לדחותה.

(1) ראשית, כבר נקבע כי אין למצוא חוסר היגיון מקום שמוכח כי עברין מחליט לבצע זממו, בנסיבות חריגות ובלתי הגיוניות או במקומות בלתי סבירים בהם נמצאים גם אחרים, ובעניין זה אפנה לע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (3.7.2007), פסקה 19; ע"פ 8080/11 פלוני נ' מדינת ישראל (31.12.2013), פסקה 30; ע"פ 7899/13 פלוני נ' מדינת ישראל (24.6.2014), פסקה 23.

(2) שנית, עיון בגרסת הנאשם מעלה שדווקא הוא זה שמניח הנחה שהיא לחובתו, יש להדגיש, כי בנותיו לא יתעוררו כשמישהו נכנס לחדר בלילה. כך ביקש לשלול גרסת ג' אשר טענה כי היתה מתעוררת כשהנאשם היה נכנס לחדר הבנות ומתעלל מינית, כלשונה, בו', בציינו כי אין היגיון בגרסת ג', שכן מדובר בנערה שישנה עמוק מאוד. כך גם שולל הנאשם את גרסת ג' נוכח העובדה שהבת נו', שישנה באותו חדר, לא התעוררה ומעלה את השאלה אם כך כיצד ג' התעוררה [ת/1, עמ' 3]?

"הנחת העבודה" של הנאשם כי בנותיו ישנות שינה עמוקה ולא יתעוררו אם יכנס אדם לחדר, פועלת כנגדו.

(3) שלישית, כחיזוק לטענתו מעיד הנאשם כי תיאור ו' וג' על מעשים מגונים שביצע בהן בלילה בחדר אינו הגיוני, שהרי אם אלה היו פני הדברים, כיצד היה מעיז לבצעם בעוד אשתו ישנה לידו באותו חדר.

אלא מאי, שגרסתו, גם בזו הפעם, אינה יכולה לעמוד, עת ו' מעידה באופן ברור כי המעשים בוצעו בשים לב לעובדה כי האם (הגב' מ' ז') כלל לא ישנה עם הנאשם בחדרו, אלא ישנה בסלון, במקום שהוא מחוץ לנתיב ההליכה בין החדר בו ישן הנאשם לחדר הבנות הסמוך לו.

ו' בחקירתה טענה כי קיים סכסוך בין אמה (אשת הנאשם) ובין הנאשם, וזו הסיבה לכך שהאם ישנה תקופה ארוכה בסלון, ואילו האם במשטרה מאשרת כי ישנה היא בסלון, אם כי נותנת סיבה אחרת בטענה כי: "ת. אני ישנה בסלון."



ש. למה את ישנה בסלון

ת. בגלל שיש לי תינוק בן 2.5. בגלל שהתינוק שלי מפחד מאחיו נ' שהוא חולה נפש ויש לו פיגור שכלי ולומד במוסד ולכן אני ישנה עם התינוק בסלון"

(יצוין כי הילד נ', הסובל מפיגור, ישן עם הנאשם בחדרו).

בעדותה של הגב' מ' ז' (אשת הנאשם) טענה באופן נחרץ כי היא ישנה כל הזמן עם הנאשם בחדרו; בכך לכאורה ביקשה לתמוך בנאשם, אך כשעומתת עם גרסתה במשטרה שם העידה כי ישנה היא דווקא בסלון, ללא הנד עפעף העידה, חרף העובדה כי בפתח עדותה אישרה דבריה במשטרה כדברי אמת, כי הדבר אינו נכון, ר' עמ' 243 לפרוטוקול:

"ש. את אומרת שכל הזמן את איתו בחדר, אבל בחקירה כששאלו איפה את ישנה, את אומרת שאת ישנה בסלון?"

ת. לא, מה פתאום, שקרנים (העדה משיבה בעברית)."

66. הנאשם בגרסתו אינו מכחיש את האירוע שקרה בלילה, שהיה סמוך ליציאת בתו בצו בית משפט ממשמורתו, אלא טוען שאין הדברים המתוארים ע"י ו' וג' נכונים. לטענתו מדובר באירוע מבוים יזום, יש לומר, בו קראה לו ו' כדי להראות לו את החזיה שקנה לה, לפנות בוקר בנוכחות אשתו, ועל כך ננזפה על ידי אמה (אשת הנאשם).

הנאשם נחרץ בדעתו שאין בהתנהגותו כל דופי, וכי האשם מוטל רק על ו', שביקשה להכין תשתית לתוכניתה לצאת מן הבית, כך תוכל להשתחרר מההגבלות שהושטו עליה ע"י הנאשם, בעוד היא מבקשת לנהל אורח חיים פתוח וליברלי יותר.

דא עקא, שאשת הנאשם שוב "מקלקלת" לנאשם את ההיגיון בגרסתו, עת אמרה במשטרה, וחזרה על כך בפנינו, כי ביקשה מהנאשם במעמד המביך, האמור, להישבע כי לא עשה כלום. ודוק, אם האשמה כולה על ו', מדוע צריך הנאשם להישבע שלא עשה לה כלום? לאשת הנאשם הפתרונים.

ר' נ/4 עמ' 2 ועדותה בעמ' 244 לפרוטוקול, כדלקמן:

"ש. על מה הוא נשבע לך?"

ת. הוא נשבע על הילדים ובקוראן שהוא לא עשה דבר.

ש. לבית המשפט: על מה הוא צריך להישבע בקוראן, מה חשבת שהוא עשה?"

ת. שום דבר, מה אני לא מכירה את בעלי?"

למותר לציין, כי הנאשם בעדותו הכחיש **מכל וכל** טענת אשתו, כי בפניה נשבע כי לא עשה דבר (עמ' 201 לפרוטוקול).

67. גם טענת הנאשם כי הוא חלש ועל כן יכולות המתלוננות לטפול עליו דבר שקר, אין אני מקבלת.

עם הגדרתו של הנאשם את עצמו מצד אחד כאדם חלש שקל לטפול עליו שקרים, ומצד שני כדמות מרכזית ודומיננטית במשפחה, בחינוך, בפרנסה, כשהוא היחיד הדואג לכלכלתה ולצרכיה - אין להסכין, שהרי מתוך עצמה היא נסתרת.

68. גרסת הנאשם גם בהמשך חוצה את גבול ההיגיון, כשמעיד כי נשמר הוא לא להיות לבדו במחיצת בנותיו.



כך העיד כי בשעה שנוסע ברכבו, תמיד נוסע עם כל הילדים ואף פעם לא נוסע רק עם אחת הבנות, כלום יש פסול בנסיעה של אב עם בתו? התשובה שלילית (ר' עמ' 186 לפרוטוקול), דומה כי טענה זו של הנאשם רק נועדה כדי להרחיק עצמו בכל דרך מן החשד שפוגע הוא מינית בבנותיו.

69. נסיונו של הנאשם ליתן פרשנות לכל ראייה שעומדת לו לרועץ, בדרך לא דרך, מהווה חיזוק נוסף לראיות המאשימה, ואפרט.

הנאשם שם כל יתרו בטרענה כי מדובר בתלונות שקריות ובעלילת שווא של ו' אשר גררה אחריה את ג', גם בנסיבות בהן הוכח, כמפורט לעיל, שג' היא זו שהחלה בחשיפת מעשיו של הנאשם ולא ו'.

70. המניע לעלילה לאורך ההליך משתנה, דבר אשר מלמד על קלישות הטענה, ולהלן טענותיו של הנאשם:

א. הנאשם טוען כי המתלוננות הוסתו ע"י צוות המורים למסור גרסאות שקריות, שיצאו מכל פרופורציה. חיזוק לטענתו מפנה הנאשם לעובדה כי אף פעם לא פנו אליו המורות בטענה, כי אינו נוהג כראוי בבנותיו, חרף העובדה כי היה בקשר קבוע עם סגל בית הספר.

טענתו זו של הנאשם אני דוחה, לא רק משום שמצאתי לתת אמון בצוות המורים, אלא משום שאין היגיון כי צוות שלם יתארגן כגוף אחד נגד הנאשם, סתם כך ללא סיבה.

כעולה מן הראיות, דווקא הטענה ההפוכה היא הנכונה ולפיה, צוות המורים היה נכון בטיפולו במתלוננות אשר הציגו טיפין טיפין תמונה עגומה על המתרחש בבית, בנסיבות בהן חלק מהמורות פחדו לטפל בנושא וחלק אף המעיטו לדווח. (כך העידה בכנות המורה הנא בעמ' 72 לפרוטוקול, כך העידה ג' כנגד המורה סמאח עמ' 113 לפרוטוקול, וכך העידה על עצמה המורה סמאח בעמ' 65 לפרוטוקול).

ב. הנאשם טוען כי המתלוננות רקמו עלילה נגדו משום שהוסתו על ידי גורמי הרווחה בסיוע שכניהם, משפחת כ', עימם יש להם סכסוך בנוגע למחסן, וזאת בשל קשריה של משפחת כ' עם העובדים בשירות הרווחה.

עיינתי גם בטענה זו ומצאתי לדחותה, לא רק משום שהטענה נטענה בעלמא ללא כל הוכחה, אלא משום שעובדי שירות הרווחה אינם עובדים בחלל ריק, וההחלטות בעטיין הוצא צו להעברתן של המתלוננות ממשמורת ההורים, אחרי הכל הן החלטות של בית המשפט לענייני משפחה.

הטחת אשמה בעלמא במשפחת כ', רק במהלך הדיון בבית המשפט, אין בה דבר, משום שמדובר ב"עדות כבושה", משום שלא נמסרה במשטרה בזמן אמת על מנת שתיבדק, ומשום שלא הובאה כל ראייה מהימנה לתמוך בה.

ג. מקום נכבד שומר הנאשם לטענה לפיה ו' וג' ביקשו לצאת מן הבית בשל ההגבלות שהוטלו עליהן במסגרת הבית, ולשם כך היו מוכנות גם להעליל דבר שקר על הנאשם, אביהן. לכל אלה מוסיף הנאשם ומדווח על בתו ו' שהיתה בקשר אסור עם אחר או אחרים, ועל כן חששה. לטענתו, מאחר שו' איבדה את בתוליה מצאה דרך להיחלץ ממצוקתה בהגשת תלונות שקר, במיוחד כשהנאשם הודיע לה ביום 17.6.13 שברצונו כי תיבדק אצל רופא נשים, כשסמוך לאחר מכן הוצא צו בית המשפט לענייני משפחה לשינוי המשמורת, וזאת בעקבות תלונות שקריות נגדו.

ככל שניתן להבין את גרסת הנאשם, ביקש הוא לערוך לבתו ו' בדיקה לבירור האם איבדה את קרום הבתולין, כדי לדעת וכדי לסגור את "העניין" בשקט בתוך המשפחה ולמנוע את פגיעתה (הריגתה) ע"י אחיה, כטענתו (עמ' 113 לפרוטוקול).



191-192 וכן עמ' 179 לפרוטוקול).

עיינתי גם בטענה מורכבת זו של הנאשם, אשר בחלקה פורטה רק במהלך עדותו בבית המשפט, ומצאתי לדחותה בשתי ידיים.

דומה כי עדותה של ו' בפנינו כשהיא נסערת, הרבתה לשתוק, בוהה, מנותקת, מבוהלת ובוכה עד כדי סירוב לענות לשאלות ומבקשת (מתחננת) להפסיק את העדות, אינה מלמדת על רצון להעליל, אלא על ההיפך.

בנאמנות הכפולה שנכפתה עליה (ועל אחותה) בין בדיווח על אירועים שחוותה, שלא בטובתה, ובין בנאמנות למשפחתה העומדת בפני "רעידת אדמה", עשתה ו' את הכל כדי להמעיט, לספר בקצרה ובוודאי לא נהגה כמי שמבקשת להעליל ולמסור דבר שקר.

ו' הודתה בעדותה במועד שמיעת הראיות בכנות על מקרה בו היה ניסיון לתקיפתה, אך בו לא נאנסה, בידי שני בחורים אנונימיים, הודתה כי אביה (הנאשם) ביקש ביום 17.6.13 שתיבדק אצל רופא נשים והיא סירבה, ואני מוכנה להניח כי היו לה גם קשרים עם בחורים דרך הפייסבוק, הגם שתכתובת הפייסבוק שהוגשה ע"י הסנגוריה, הוגשה בדרך לא דרך, ושלא על פי כללי הראיות, בהעדר זיהוי למשוחחים, דבר שמעלה ספק האם מדובר בראיות קבילות, ואם קבילות הן, הרי ספק אם יש ליתן להן כל משקל.

בעניין זה אפנה לתכתובות מהפייסבוק שם מדברים "על ו'" ולא שהיא עצמה בין המשוחחים, ושם גם נאמר כי ו' עומדת להתארס, דבר שכלל לא אומת בראיות אחרות, בצד טענה, שאף היא לא הוכחה, כי קיימה יחסי מין עם אחר. כל אלה מלמדים שאין הראיות קבילות, משלא אומתו כלל ועיקר ואשר הגשתן נותרה על בלימה.

אלא מאי, שגם אם אקבל את הראיות ואתן להן משקל - ואיני נותנת להן כל משקל - עדיין מסקנתי כי אין בהן כדי לבסס תשתית לעלילה, במיוחד שדיווחים על מעשים מגונים שנעשים ע"י הנאשם, תועדו **הרבה לפני** בקשת הנאשם כי ו' תיבדק אצל רופא נשים.

71. יתרה מזאת, גם אם אניח שלו' בעיה בהתנהלות האישית (דבר שאני קובעת כי לא הוכח), תיוותר השאלה מדוע, כשהנאשם המבקש לכאורה את טובתה כי תיבדק אצל רופא ובהתאם "יסגר" "העניין" בשקט במשפחה, לא שועה היא לבקשה אלא בוחרת בדרך של עלילת שווא; ומדוע ג' שראתה בבית, כדברי הנאשם, רק טוב, נגררה אחריה. דומה כי גם לנאשם אין מענה לשאלה זו. ר' עדותו בעמ' 194 לפרוטוקול, ש' 14-16:

"ש. לשופטת פוקס: אתה אומר שאתה אבא טוב, נתת להם דברים וכסף, למה שג' תרצה לעבור לפנימיה?

ת. אין לי הסבר לזה."

לג' אין מענה גם בעדותה הנוספת, בתום שמיעת ההוכחות, שם מצד אחד ביקשה לכאורה, ולכאורה בלבד, לחזור מעדותה בפנינו, כפי שניתנה במהלך שמיעת הראיות, אך מצד שני, לא יכולה לתת כל הסבר מדוע מלכתחילה טפלה שקר על אביה, אחרי כל הטוב שקיבלה בבית (עמ' 264 לפרוטוקול).

כך גם לגבי אחותה ו'.

לשיטתי, דרך חשיפת האירועים שהתרחשו בין כותלי הבית חלקם במעשי אלימות, חלקם במעשים מגונים כנגד המתלוננות, שהיתה הדרגתית, מינימאלית, כשהמתלוננות הודפות את טיפול הרשויות ופעם אחת אף את החוקרות



מטעם משטרת ישראל, שבאו עד בית הספר כדי לגבות אימרה - מלמדת כי דברי אמת בפיהן של המתלוננות בתיאור חוויות שקרו להן.

72. הטענה של הנאשם כי התלונות נגדו מצד המתלוננות הלכו והתעצמו לעבר עבירות מין, בנוסף לעבירות אלימות, משום שהמתלוננות רצו ליצור תשתית ליציאתן מן הבית, ומשלא הצליחו בתלונות הראשונות על אלימות, הוסיפו תלונות חמורות יותר, על מעשים מיניים, אינה עולה בקנה אחד עם העובדה כי ביום 14.5.13 סירבו להיחקר, עוד לפני המקרה מיום 17.6.13 שעניינו בעבירת מין. מכאן גם דין טענה זו להידחות.

אמור מעתה, מדובר בפנינו באירועים שהמתלוננות כבר לא יכלו לנצור ולהמשיך את חייהן בבית כאילו לא קורה דבר, כאשר רק כשהוצאו למקלט הסכימו להיחקר. אם כך, כיצד אתה למד על עלילה? אם הוצאו המתלוננות מביתן, מדוע שיעלילו בחקירה במשטרה כנגד הנאשם, כאשר את מבוקשן כבר השיגו?

73. הנאשם מבקש להציג תיזה להוכחת תלונות השווא שהוגשו נגדו, ומעלה את השאלה כיצד בבית הספר צפו מראש את המעשה, שיבצע הנאשם ב' ביום 17.6.13, כבר בחודש **אפריל** (וכן ביום 12.6.13) בעקבות דיווח של ג', בנסיבות בהן המקרה מיום 17.6.13 אושר ע"י ו', כי קרה, רק במועד התרחשותו? לדעתו, מדובר בחוסר אמינות המקרקע את גרסת המתלוננות.

עיינתי בטענת הנאשם וסבורה אני שאין בה ממש.

74. כתב האישום מייחס לנאשם מספר מעשים מגונים, על פי הראיות שהיו בידי המאשימה. דא עקא כי לצורך קביעת מהימנות יש לבחון את הראיות שהוגשו כולן; לא לצורך אמיתות תוכן, אלא לצורך עצם אמירתם, כהוכחה למהימנות המתלוננות.

ר' ע"פ 10121/09 (כמצוטט להלן).

עיון בראיות מלמד כי תלונות על מעשים מגונים ובכללם כנגד ו', כדוגמת המתואר בסעיף 10 לכתב האישום, מצויות בחומר הראיות עוד לפני 17.6.13, הגם שכאמור, הראיות הללו לא נבחנות לצורך אמיתות תוכן או לשם הרשעת הנאשם באירועים שלא נכללו בכתב האישום, דבר שהתביעה גם לא עותרת לו (ר' סיכומיה סעיף 86).

בעניין זה אפנה לא רק לעדות ג' המדברת על מספר אירועים עליהם דיווחה לסגל בית הספר אודות המעשים המגונים שנעשים כלפי ו' על ידי הנאשם, אלא גם לעדות ו' עצמה במשטרה ת/17 שניתנה מתוך מצוקה וכאב, כאשר בנוסף לאירוע שהתרחש ביום 17.6.13, השיבה בחקירה במשטרה בעמ' 6, כדלקמן:

"ש. ידוע לי מחומר החקירה כי היו עוד מספר פעמים בהם אבא שלך שכב עליך ונישק אותך ואף באחד המקרים לקח אותך לחדר שלו והפשיט חלקית אותך ואימא שלך ראתה את זה, מה יש לך לומר?

ת. אני מבקשת לא לענות, אני לא רוצה לדבר יותר על זה (הערת חוקר: העדה עדיין עצבנית ונסערת ומבקשת לצאת, העדה יצאה מהחדר)" (הדגשה שלי - ר.פ.).

ו' בהתאם לדרכה ביקשה להמעיט ולהחסיר בתיאור האירועים, כפי שגם הורתה לפעמים לג' לעשות; למשל, כשביקשה שלא תזהה את השרשראות שנתפסו בחיפוש בביתן. התנהלות זו אינה פוגמת במהימנות, גם כאשר בבית משפט סיפרה



על אירועים נוספים שלא נכללו בכתב האישום וחלקם לא דווחו בחקירה, אלא רק כשהיא במקלט ונתונה במסגרת טיפולית של עובדים סוציאליים, ממקום מוגן. בכך אין כדי לפגום כהוא זה באמינותה.

כך ניתן להבין את הדיווח של ג' בבית הספר שקדם ליום 17.6.13 על אירועים שעניינם בתקופה קודמת ליום 17.6.13 [ר' ת/11 וכן ת/7 א'], כך גם העידה במשטרה על חמש פעמים שהנאשם כפה על ו' להיעתר לדרישותיו המיניות, כשהיא הייתה עדה להן [ת/18, עמ' 2].

צוות המורים לא "המציא" את שלא נמסר להם, וגם לא ניחן ברוח הנבואה. מה שנמסר ע"י ג' דווח, ואין בו כדי לפגום במהימנות ו', על כי ביקשה להמעיט ולא להיזכר במקרים כואבים נוספים מעבר לאירוע מיום 17.6.13.

75. האירוע שהתרחש ביום 17.6.13, כאמור בסעיף 10 לכתב האישום, התרחש כפי המתואר ע"י ו', ביום שני סמוך להוצאת צו להוצאתה, והוצאת אחותה, ממשמורת ההורים. בכך אין לפגום באמינות ומהימנות ו' או ג', נוכח קיומם של מקרים נוספים שטענו כי קרו בעבר, אך לא הוכחו בהליך זה ולא נכללו בכתב האישום, משיקולי המאשימה, ומהם אתעלם.

בעניין זה אפנה גם לעדות ו' בעמ' 55 לפרוטוקול, המדברת במפורש על נסיונות לתקיפה מינית נוספת מצד אביה (הנאשם) בכמה הזדמנויות, ללא פירוט המאפשר הוכחתם בהליך פלילי אך מאפשר חיזוק למהימנותה.

גם אם הונחה תשתית מסויימת במהלך שמיעת הראיות לאירועים נוספים שעניינם במעשים מגונים שנעשו, כמו למשל במקרה שאירע לפני שנתיים בשכונת הדר בחיפה, אין המאשימה, כאמור, מבקשת כי תידון בהם הרשעתו של הנאשם, ועל כן לא אשים עצמי יותר קטגור מהקטגור.

דא עקא, שבכל אלה אין לפגום במהימנות, לא של ג' ולא של ו', על דיווחיהן.

ולהלן עדות ו' האמורה בעמ' 55:

"ש. במקלט שהיית בו ספרת שם. אמרת שהיה פוגע בך שנתיים. בחקירה במשטרה דיברת על מקרה אחד שפגע בך מינית וכאן את מדברת על שנתיים שפגע בך. יש לך מה להגיד על זה?

ת. אני לא יודעת. אין לי תשובה.

ש. את אומרת על כמה נסיונות לתקיפה מינית מצד אביך. זה נכון?

ת. כן, כמה פעמים."

התוצאה היא שהמהימנות של ו' ושל ג' נותרה על כנה גם בנסיבות אלה, וגם בנסיבות עדות הנוספת, כמבואר לעיל.

י"ג. אשר ליתר עדי ההגנה:

76. דומה כי בעדות עדי ההגנה כחוט השני עולה תמיכה בלתי מסויגת בגרסת הנאשם, באמירות שהיו פעמים בלתי מתקבלות על הדעת, ומכאן "באו לברך ויצאו מקללים".



כך למשל הוכח במהלך שמיעת הראיות, הן מפי ו' והן מפי ג', שעדותן מהימנה עלי, כי הנאשם נהג להעניק מתנות ולתגמל בכסף את ו', בכל אימת שפגע בה; כך גם נתן לו' למחרת המעשה המגונה מיום 17.6.13 או יומיים לאחר מכן, כעולה מהראיות, סך של 100 ₪, עוד בטרם הוצאה בצו מחוץ לבית, ונלקחה למשמורת שירותי הרווחה ישר מבית הספר ביום 19.6.13.

גרסת המתלוננות, אינה נוחה לנאשם ומוכחשת על ידו ועל ידי העדים מטעמו.

חלק מילדיו אכן תומכים בגרסת הנאשם וטוענים כי הנאשם נהג בילדיו בשוויון מוחלט, מה שנתן לאחד נתן לשני, אך אין לעדותם כל משקל ראייתי.

עדויות העדים מטעם הנאשם, כך אני קובעת, היו "מכוונות מטרה" ועל כן לא מצאתי לקבלן, במיוחד שמדי פעם מעדו בלשונם, דבר שאין בו אלא להצביע שהאמת אינה נר לרגליהם.

בעניין זה אפנה במיוחד לאימרתו של האח ח', שאמר בעמ' 2 לחקירתו במשטרה [נ/1] כי:

"ש. האם הוא נותן יחס מיוחד למישהו או למישהי?"

ת. כן הוא מאוד מפנק את ו'."

דברים אלה הוכחו ע"י העד בהמשך אימרתו במשטרה ובעדותו (ר' עמ' 239).

כמו כן, אפנה לעדות הבן מו', אשר כדי להוכיח שהנאשם לא עשה במתלוננות מעשים מגונים בשעות הלילה, כנטען, היה מוכן להרחיק לכת ולומר כי, ככלל, אין הוא ישן בלילות משום שנדרש לשמור על הבית מפני פגיעתם של "זבלים" (כך כונו על ידו), ובדרך זו יכול הוא להעיד כי הנאשם (אביו) לא עשה את המיוחס לו (עמ' 213 לפרוטוקול).

אני סבורה כי יש לדחות את עדויות ההגנה, חלקן בשל חוסר אמינות, כאמור לעיל, וחלקן (עדות הבת מנישואין ראשונים ועדות אחות הנאשם) משום שאין בהן כדי להשליך דבר על מעשיו של הנאשם, גם אם כלפי ילדיו מנישואין קודמים לא עשה כדברים הללו, וכי חלק מילדיו וקרובי משפחתו, שחלקם אינם גרים בביתו, חושבים שהוא אבא טוב.

77. סוגיה נוספת שעלתה במהלך שמיעת הראיות היא העובדה כי בית המשפחה היה בהליך שיפוץ ממושך במסגרתו הוסרה הדלת מחדר הבנות, למרות שהונחו מספר דלתות, גם אם באופן זמני, בשירותים ובחדר הבנים.

עובדה זו, שלא הוכחה ע"י הנאשם ומרבית העדים, תומכת בעובדה כי העדר דלת בחדר הבנות, איפשר את ביצוע אותם המעשים המגונים, שנעשו בלילה, כשבני המשפחה ישנים, מבלי שישמעו קולות של פתיחת דלתות וסגירתן.

תשובה לשאלה מדוע הונחה דלת בחדר הבנים באופן זמני ולא בחדר הבנות, אין, ודומה כי דווקא נסיונו של הבן מו' (עמ' 212) להעיד כי היתה דלת בחדר הבנות, חרף גרסת המשפחה, אף שמדובר בנתון עובדתי מוסכם על כולם, כי דלת הותקנה דווקא בחדר הבנים, מסמנת שוב נסיון להתגייס באופן עיוור ולא אמין לטובת הנאשם, ולמצער גם להשפיע על המתלוננות לבקש לחזור לבית המשפט לאחר תום שמיעת הראיות, ולהעיד בניגוד לעדות שכבר ניתנה על ידן בקושי רב במסגרת שמיעת הראיות.

78. משונה עוד יותר, בלשון המעטה, גרסת הנאשם ומשפחתו שנאמרה בעלמא, על דרכן של המתלוננות,



ובעיקר של ו' בהגשת תלונה. נטען כי מלכתחילה ו' ביקשה "להפיל" את התלונה, שהוגשה, על אחיה ואחר כך כשראתה שאין בכך תועלת, שינתה דעתה וכיוונה את טענותיה כלפי אביה, כעדות הבן אח' בעמ' 209:

"ש. איך אבא התייחס לטעויות של ו' וג', זה היה בסדר מבחינתו או לא?

ת. לא היה בסדר מבחינתו, אבל הוא לא ידע. זה בא לו בהפתעה. את התיק היא קודם רצתה להלביש לי. אחרי זה ראתה שכל יום המשטרה באה לוקחים אותי וזה, ואין ממני תועלת אז היא הלבישה את התיק על אבא. לי יש בעיות עם המשטרה, ו' רצתה להלביש לי את התיק."

79. כן, משונה גרסת הנאשם, כשנטען כי עוד קודם להגשת התלונה, ידעה המשפחה מפי שכנתם על כוונת ו' להגיש תלונת שווא נגד הנאשם כי אנס אותה.

העובדה כי ו' כלל לא הגישה תלונה על אונס, אינה מפריעה לנאשם ולעדיו בטענותיהם. עוד יותר מפתיעה העובדה כי אם אלה פני הדברים, מדוע לא מסר הנאשם שמה ופרטיה של העדה (השכנה) במהלך חקירתו במשטרה על מנת שתיחקר לאלתר ותסיר את אות הקלון ממנו?

בבית המשפט הסוגיה שוב עלתה. או אז תחילה העיד הנאשם כי נתן את שמה של השכנה לבאת כוחו על מנת שתזמן אותה לעדות ואחר כך הוסיף שהעדה לא תעיד כי היא לא רוצה להיות מעורבת, מבלי שנותן הנאשם הסבר מדוע אחרי הכל, כשלפתחו עומדת סכנה להרשעה בפלילים, לא דאג להזמנת העדה דרך מזכירות בית המשפט.

80. באלה הנסיבות אני קובעת כי עדי ההגנה לא תמכו כלל בגרסת הנאשם, בה איני נותנת כל אמון.

י"ד. דיון פרטני בסעיפי כתב האישום:

81. הנאשם כאמור יליד 1951, בנישואיו הראשונים נולדו לו 6 ילדים, כולם בגירים ונישואים, ובנישואיו הנוכחיים לאשתו מ' ז' ילידת 1975, נולדו לו 13 ילדים, הגדול בן 21. ו' היא הבכורה מבין הבנות, כבת 16, וג' כבת 14 ושלושה חודשים, במועד תחילת האירועים שבכתב האישום.

העבירות המיוחסות לנאשם בוצעו בין כותלי הבית, במקום שאמור היה להיות מקום מבצרן של המתלוננות, בידי מי שאחראי לשלומן, לבטחון ועל השגחתן.

דרך הילוכי בבדיקת הראיות יהא לפי הסדר הכרונולוגי, הוא הסדר הקבוע בכתב האישום.

בבחינת הראיות תחילה אפרט את "הגרעין הקשה" שבגרסאות המתלוננות, ואחר כך אפנה לבדוק את הראיות המחזקות לכל מקרה ומקרה, כך אקבע האם אשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לכל ספק סביר, כאשר כל ספק, בעיקר העדר חיזוק ראיתי דווקא, יפעל לטובתו של הנאשם, כדלקמן:

82. **בסעיף א.2 לכתב האישום מתואר כי בסוף חודש יוני 2012, במועד שאינו ידוע למאשימה, היכה הנאשם את ג' באמצעות כבל של ממיר וגרם לה שטף דם ליד עיניה.**



הראיות:

בעדות סיפרה ג' על האירוע האמור שהתרחש כשהיתה בכיתה ח' (עמ' 89 שורה 6) וכך העידה בעמ' 89 שורה 15-19:

"באותו יום אבא שלי רצה להרביץ לאחותי ו', אני לא זוכרת בדיוק מה היא עשתה באותו יום, אבל לפי מיטב זכרוני היא לא עשתה כלום, ואבא התחיל לאיים עליה, והתחיל להגיד לה "אני אראה לך", אבא הלך להביא את הכבל ורצה להרביץ לה. באתי להגיד לאחותי שאבא רוצה להרביץ לה עם הכבל ואז אני קיבלתי את המכה."

בעדותה אישרה ג' גם את אימרתה במשטרה מיום 11.7.13 [ת/18 א'] שם העידה כי:

"איך התחלתי אני ואחותי לספר מה עובר עלינו כי פעם אבי תקף אותי עם קבל (צ.ל. כבל) של ממיר קבל עווה (צ.ל. כבל עבה) וקיבלתי מכה ליד העין שלי השמאלית ולא הלכתי לרופא אבל היה לי סימן אמא שלי שמה לי יוד על המקום וראו אותי בבית הספר והמורה שלי סמאח שלחה אותי ליועצת..."

הנה כי כן, עדות קוהרנטית, במסגרתה נותנת ג' סימנים מובהקים להתרחשות האירוע במתן תיאור מפורט, כפי שנחרת בזכרונה, של תקיפה מצד הנאשם באמצעות כבל זמין שהיה בהישג ידו.

חיזוק לגרסת ג' נמצא בתוצאות המעשה ובפגיעה ליד עינה; פגיעה שקיומה נתמך בעדות הנאשם שמאשר כי היו לג' סימני פגיעה ליד העין אלא שמקורם, לדבריו, במכות שקיבלה מאחיה החולה נ', כפי שהעיד לראשונה רק בבית המשפט (קרי "עדות כבושה" שאיני מקבלת), או במהלך שחייה בים עת נפצעה מסלעים (טענה שנטענה בעלמא).

באלה הנסיבות, אני קובעת כי הוכח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם תקף את בתו הקטינה ג' וגרם לה חבלה של ממש קרי, שטף דם שהצריך טיפול ביד בבית, כאשר ג' לא נלקחה לרופא, כעדות הוריה.

83. **בסעיף א.3 לכתב האישום מתואר כי במהלך החודשים ספטמבר 2012 ויוני 2013, במועד שאינו ידוע למאשימה, בבית המשפחה כשהשתמשה ג' בטלפון נייד, היכה אותה הנאשם בתגובה למעשיה אלה, ברגליה ובגופה, באמצעות שרשרת ברזל וגרם לה שטפי דם.**

הראיות:

בעדות ג' מיום 19.2.14, במסגרת שמיעת הראיות, העידה כי בזמן ששוחחה בטלפון נייד עם חברה, הפנה אחיה את תשומת לב הנאשם כי היא משוחחת עם חבר. בשל כך, החל הנאשם לצעוק ולהתרגז ולא היה מוכן לשמוע ממנה כי היא לא משוחחת עם חבר אלא עם חברה.

בעקבות כך, לבקשת הנאשם, אחיה לקח ממנה את הטלפון הנייד ושבר לה את ה"Sim" והנאשם החל להכותה עם שרשרת בכל גופה. ג' אף ידעה לספר על סימנים בגופה שצבעם עם הזמן השתנה לכחול (ר' עמ' 89-88 לפרוטוקול).

כן מוסרת ג' כי הראתה את הסימנים למורה הנא (עמ' 114 לפרוטוקול).

דברים דומים נמסרו באימרתה של ג' במשטרה (ת/18 א' - שורות 125-134) שהועדפה על ידי, כאמור, לאמיתות



תוכנה, שם גם תיארה בפרוטרוט את השרשרת, כשרשרת שחורה מברזל שהובאה מהמרפסת.

חיזוק לעדות ג' נמצא בחומר הראיות בשני מקומות כמפורט להלן, הגם שיודגש כי מדובר בעדות מהימנה ומפורטת עם התחלה, אמצע וסוף, רוויה בפרטים מתוך עולם המושגים והמציאות בבית, אירוע התואם את ההגבלות שהוטלו ע"י הנאשם, אשר הצר את צעדיהן של ג' ואחיותיה, בהשלטת משמעת חמורה כלפיהן. לכך יש להוסיף גם את הציטוטים של הדברים שהוחלפו בין ג', אחיה ואביה (הנאשם) במהלך האירוע, כחיזוק לאמיתות גרסתה.

ואלה הראיות המחזקות:

א. ראשית אפנה לאימרת המורה הנא, שהוגשה במקום חקירתה הראשית, (שסומנה ת/9א'), המאשרת את עדות ג', כשדיווחה באחת השיחות שהתנהלו עמה, כי אביה מרביץ לה (דיווח המתקבל לעצם האמירה ולחיזוק האמינות של ג').

כמו כן מאשרת המורה הנא את הסימן הכהה שהראתה לה ג' בגבה, התואם את גרסת ג', עדות זו מתקבלת לתוכנה, בהיותה עדות לאשר ראתה.

ב. לכך יש להוסיף ראית חיזוק נוספת, לפיה בחיפוש בבית הנאשם נמצאו שלוש שרשראות ברזל, אחת נמצאה במרפסת, מקום אליו הצביעה ג' בעדותה.

לא נעלם מעיני כי בעת החקירה במשטרה אמרה ג' כי השרשראות שנתפסו ע"י המשטרה בבית הנאשם, אחת בחדר הבנים, השנייה בסלון והשלישית במרפסת, לא היו אלה שהנאשם השתמש כאמצעי להכות אותה, אלא שלטעמי די בעצם הימצאותן בביתו כדי לחזק את תלונתה.

זאת בנוסף לעובדה כי בעדות בבית המשפט, כאמור לעיל, נמלכה ג' בדעתה וסיפרה את האמת בזיהוי השרשראות כשרשראות עימן היכה אותה הנאשם, כשהסיבה להכחשתה הקודמת במשטרה נעוצה בלחץ שהפעילה עליה אחותה ו' שלא לשתף פעולה באופן מלא עם המשטרה (ר' עמ' 105 לפרוטוקול).

בסוגיה זו מצאתי להדגיש כי לא מצאתי לקבל טענת הנאשם בעדותו ובסיכומיו כי לו היה מכה את המתלוננות בשרשראות ברזל כטענתן, היו הן נזקקות לטיפול רפואי והסימנים היו ניכרים על גופן, דבר שלא קרה - כעובדה הפועלת לחובתן.

דומה כי בעוצמת המכה הנאשם שולט, בנסיבות בהן כלל לא נטען, כפי האמור בסיכומי הנאשם, כי הנאשם נהג להכות את המתלוננות בשרשראות **באכזריות** באזורי גוף גלויים (עמ' 16 לסיכומי הנאשם), ועל כן גם הסימנים, ככלל, היו צריכים להיות רק באזורי גוף גלויים לעין כל.

אשר על כן, אני מוצאת לקבוע כי הוכח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע עבירה של תקיפת קטין ע"י אחראי ובתקיפתו גרם חבלה של ממש.

84. **בסעיף א.4 לכתב האישום מתואר כי סמוך ליום 27.1.13 במועד שאינו ידוע למאשימה, בבית, כשדיברה ג' בטלפון נייד, היכה אותה הנאשם בשל כך, בפניה, באמצעות חגורה וגרם לה שטפי דם מתחת לעין. באותן נסיבות, ו' ניסתה לגונן עליה, כלשונה, כך ספגה בעיטות מהנאשם בבטנה, בעטיין סבלה מכאבים**



ואף הקיאה.

הראיות:

האירוע המתואר בסעיף 4 לכתב האישום מופיע הן בגרסת ג' והן בגרסת ו', כאשר הגרסה המפורטת יותר היא של ו', שמחוזקת בגרסתה המצומצמת של ג'.

בעניין זה אפנה לעדות ג' בעמ' 90, 96 ו-104 לפרוטוקול; עדות ו' בעמוד 14-16 לפרוטוקול;

וכן אימרתה של ו' ת/17 א' שורות 107-115, כדלקמן:

"שאלה: האם היו מקרים בהם אביך תקף אותך?

תשובה: כן היו מקרים בהם אבי תקף אותי היה מקרה שאבי תקף את ג' עם חגורה ואני תקף אותי על הבטן שלי הוא בעט בי הוא תקף את ג' כי היא שיחקה בפלאפון ונ' אחותי הקטנה [אמרה] שג' שולחת הודעה לחבר שלה אז אבי תקף אותה עם החגורה ושבר את הפלאפון אני רציתי לגונן עליה אז בעט בי בבטן ואני הקאתי באותו יום ולמחרת גם לא הלכתי לבית הספר וגם לא לרופא.

שאלה: מתי זה קרה?

תשובה: לא זוכרת בדיוק אבל זה היה לפני כמה חודשים.

שאלה: תארי את החגורה?

תשובה: צבע חום רגיל חגורה שלו שהביא מחדר שלו.

ודוק, כל אותם ציוני דרך עיקריים שנתנה ו' מופיעים גם אצל ג' ובעניין זה אפנה לדו"ח שכתבה המורה סמאח מפי ג' [ת/6 א'] שמוגש לעצם אמירת הדברים והוכחת מהימנות ועקביות המתלוננות, ולא לאמיתות תוכנם, כהאי ליסנא:

"התלמידה ג' הגיעה היום ויש על פניה סימני חבלה... אמרה לי שאבא שלה תקף אותה בכך שהכה אותה בחגורה בגלל שהיא שיחקה בפלאפון, וגם תקף את אחותה ו', והיא לא הגיעה לבית הספר בגלל שהקיאה בבוקר.

היא הגיעה בלי אוכל וסירבה לקחת ממני כסף לקנות, כל היום נותרה ללא אוכל והייתה עצובה מאוד."

הנאשם טוען כי כתב האישום נוסח על פי גרסת ו', אך אימרתיה של ג' במשטרה ועדותה, סותרות את גרסת ו' עד כי אין ליתן משקל לתלונת המתלוננות.

ב"כ הנאשם מפנה בעיקר לתיאור של ג' כי בזמן שהנאשם היכה אותה בחגורה, ו' היתה במיטה, בניגוד לגרסת ו' כי גוננה על ג' והוכתה על ידי הנאשם, ולכאורה נמצא כי לא היתה במיטה.

טענות הנאשם נבחנו על ידי בקפידה ומצאתי לדחות, במיוחד כשהאירוע נתמך בראיות חיצוניות ואף מעבר ל"דבר לחיזוק".

ודוק, התיאור של ו' עומד על תילו גם אם בסופו של יום בלבלה ג' קמעה בין המקרים שקרו, עת היא מעידה על המכות



שקיבלה ועל המכות שקיבלה ו' שרצתה לגונן עליה; והרי, הסדר הכרונולוגי והדיוק המושלם אינם חזות הכל, כאמור בפסיקה שהובאה לעיל.

על טענת הנאשם כי גרסת ג' לפיה ו' הוכתה על ידו כשישנה במיטה, ועל כן אינה עולה בקנה אחד עם רצף תיאור האירועים מפי ו', גם בנסיבות בהן ו' אינה אומרת בגרסתה היכן היתה בזמן שהנאשם בעט בה בבטנה; אשיב בדרך של יישום הכלל של "פלגין דיבורא".

"הגרעין הקשה" של האירוע בהכאתן של שתי המתלוננות באותן הנסיבות, זו בפניה וזו בבטנה, הוא העיקר והוכח מעל לכל ספק סביר.

עוד יצוין שאומנם הדברים שרשמה המורה סמאח [ת/6 א'] מפי ג' הם עדות מפי השמועה ולא הוגשו לאמיתות תוכנם, אך יש בהם כדי ללמד על אמינות גרסתה של ג', בעצם אמירת הדברים, קרי תיאור סדר הדברים שנאמרו מפי ג' בזמן אמת על ידה, העולים בקנה אחד עם תיאור סדר הדברים שמסרה ו' בבית המשפט, כהוכחה לאמינותה; כל זאת בצד אימרתה של ו' במשטרה, שהוגשו לאמיתות תוכן, ועדותה בבית משפט.

הדברים המצוטטים מפי המורה סמאח, מלמדים על מהימנותה של ג', שלא "המציאה" את הדברים עליהם מעידה במפורש ו'.

בעניין זה אפנה לע"פ 10121/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** ([פורסם בנבו] 3.4.14) פסקה 22 מפי כב' השופטת ע' ארבל, כהאי לישנא;

"כאמור, ההגנה היא שהגישה את ההודעות שנגבו מן המתלוננת במשטרה במהלך חקירתה הנגדית בבית המשפט. זאת על מנת להוכיח סתירות בין גרסאותיה ולקעקע את מהימנותה. לפיכך יכול היה בית המשפט לעשות שימוש בהודעות אלו לעצם אמירת הדברים. ואכן, בניגוד לטענת בא-כוח המערער, השימוש שעשה בית המשפט המחוזי בהודעות המתלוננת היה לצורך קביעת מהימנותה של המתלוננת. מקריאת פרוטוקול עדותה של המתלוננת בבית המשפט עולה כי המתלוננת תיארה את האירועים עליהם בוססה ההרשעה במהלך עדותה בחקירה הראשית. בניגוד לטענת הסנגור, המתלוננת אף העידה בבית המשפט על אירוע האלימות השלישי, כולל תיאור האלימות הפיזית שהופעלה כלפיה, זריקת הטלפון הנייד לעברה, הסכין שהצמיד המערער לגרונה, והאיומים שהשמיע כלפיה (עמ' 8 לפרוטוקול). משכך, ניתן היה לבסס את ההרשעה כולה על עדות זו. אכן, בהודעתה במשטרה מסרה המתלוננת גרסה מפורטת יותר, אך הפרטים שנמסרו בגרסה זו אינם מהווים את ליבת האירועים המבססים את העבירות בהן הורשע המערער, אלא רק את המסגרת שמסביב. פרטים אלו מוסיפים נופך של מהימנות לגרסתה של המתלוננת, מהימנות הנלמדת מעצם מסירת הפרטים המרובים בגרסה זו. השימוש שעשה בית המשפט המחוזי בהודעות המתלוננת, אם כן, הוא כראייה לעצם אמירת הדברים ולחיזוק מהימנות המתלוננת, ולא לתוכן הדברים. שימוש כזה הוא מותר על פי דיני הראיות ואינו מעורר כל קושי."

ואלה הראיות המחזקות:

מקרה התקיפה האמור ממוקד במועד בו מדווחת המורה סמאח על סימן של שריטה שראתה על הלחי מתחת לעין של ג', כעולה מהדוח מיום 27.1.13 [ת/6 ב'], כשהסימן בפניה, לדברי ג', נגרם בשל מכה שקיבלה מאביה שתקף אותה



בחגורה.

עוד מדווח כי בשל תקיפה שתקף הנאשם את ו' באותו מועד, ו' לא הגיעה לבית הספר ובכך נמצא חיזוק נוסף לפרט מהותי באירוע [ר' אימרת המורה אמראת ספדי ת/20].

הסימן בעין וההיעדרות של ו', שלא היתה נוהגת להיעדר מבית הספר, הם תמיכה ראייתית לגרסאות המתלוננות עצמן, כפי שמצאו ביטוי בעדויותיהן ובאימרותיהן במשטרה.

גרסת ג' וגרסת ו', כשכל אחת מנקודת ראותה מפרטת את שאירע, תומכות זו בזו. הבדלים בין הגרסאות והעובדה כי ג' למשל, העידה בבית משפט שו' הגיעה לבית הספר למחרת, בניגוד לאמור לעיל, אינם אלא אי דיוקים שמצביעים על אמינות ועל כך שלא היה בין המתלוננות תיאום גרסאות. אי דיוק בפרט שולי, במסכת ארוכה ומרובה של אירועים יכול שיקרה, להבדיל מעדות שקר בה לעתים קיים דיוק בכל פרט ופרט, שמקורו בשינון גרסה שקרית פעם אחר פעם.

שוב אדגיש כי אין פה אלא עייפות ולאות במתן עדות על מסכת של אירועים, כשהעדה ג' במהלך מתן העדות מביעה קושי רב, עת נדרשת היא להיזכר באירועים רבים, כואבים ופוגעניים כלפיה, גם לעמוד בחקירה נגדית ארוכה ומתישה, וגם להתמודד עם נוכחות הנאשם המביט בה מבעד למסך הטלוויזיה.

עדויות ו' וג' היו אמינות במתן תיאור האירוע, ב"גרעין הקשה" שלו. המתלוננות מסרו את ליבת האירוע, ולעדותן תימוכין בסימן הפציעה של ג', שאובחן בסמוך למקרה ע"י צוות המורים בבית הספר, ובהיעדרות של ו' מבית הספר.

לכל אלה, ניתן להוסיף גם את גרסת הנאשם, אשר כפי שפורט לא מצאתי, ככלל, לתת בה אמון. חרף האמור דומה כי תומך הוא בעובדה כי ו' נעדרה מבית הספר באחד מהימים בחודשים ינואר-מרץ 2013, בנסיבות בהן מעטים הם הימים שהיתה נעדרת, וזאת עקב כאבי בטן והקאות, גם אם הסיבה לכל אלה מתרץ הנאשם, ללא כל תימוכין, במשהו "רעיל" שאכלה ובנפילתה במקלחת (עמ' 198 לפרוטוקול).

ממה ההרעלה, מדוע דווקא פגעה רק בה, מה עשה כדי להביא לריפוייה, אלה שאלות שנותרו ללא מענה. כך נותרה רק העובדה היסודית (הגרעין הקשה) הבלתי מוכחשת, כי כאבי בטן והקאות הביאו את ו' להישאר בבית; עובדה העולה בקנה אחד עם שאר הראיות.

באלה הנסיבות, סבורה אני כי הוכח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם תקף את ג' בחגורה וגרם לשריטה מתחת לעינה, וכן תקף את ו' בבעיטות בבטנה שתוצאתן כאבים והקאות.

85. **בסעיף א.5 לכתב האישום מתואר כי במספר רב של הזדמנויות, בין החודשים אפריל-יוני 2013 בהן נכנס הנאשם לחדר הבנות ובעת שו' היתה לבדה, נגע בה בחלקי גופה השונים אף שניסתה להתרחק ממנו ולהתנגד למעשיו.**

בסעיף א.6 לכתב האישום מתואר כי בתקופה האמורה, במספר רב של הזדמנויות, בבית המשפחה, נגע הנאשם בחזה ובחלק העליון בירכיים של ג' ושל ו' לשם גירוי וביזוי מיני.

על המעשים האמורים העידו המתלוננות, אלא שגם שאני נותנת אמון מלא במתלוננות, לא מצאתי מקום לקבוע כי אשמתו של הנאשם, בנסיבות אלה, הוכחה מעל לכל ספק סביר, ואנמק:



ראשית, מדובר באירועים אשר נטען כי קרו במהלך תקופה של מספר חודשים, כנראה בשעות היום (דבר שלא צוין במפורש בכתב האישום), מבלי שהמתלוננות נותנת בהם סימנים מזהים, אשר יהא בהם ליתן נופך עובדתי רחב יותר מעבר לאמירה כי הנאשם נגע בהן. דומה כי בתיאור הקיים לא נוצק תוכן מספיק, כפי הדרוש בהרשעה בפלילים.

שנית, כפי שהובהר לעיל, מטעמי זהירות וכגודל האחריות בהרשעה בפלילים, סברתי כי לכל אירוע ואירוע שבכתב האישום אדרוש חיזוק ראיתי נוסף וממוקד, ודומה כי לפרשיה זו מרובת האירועים אין חיזוק.

שלישית, דומה כי מתוך מצוקה וקושי לשחזר את שאירע, לא יכלו המתלוננות לדווח על מספר המקרים שקרו, אף שניסו לכמת אותם; מתי התרחשו, ואם אלה הם פני הדברים לא ברור מדוע לא נדרשו ליתן תיאור מפורט למעשיהם של יתר בני הבית שהיו ערים באותן הנסיבות; בכל אלה יש כדי לבסס ספק בהרשעתו של הנאשם.

על כן, ובאלה הנתונים, מתוך זהירות שגזרתי על עצמי, מצאתי לזכות את הנאשם מסעיפים א.5 וא.6 לכתב האישום מחמת הספק.

בעניין זה אפנה לע"פ 5303/12 פלוני נ' מדינת ישראל (27.2.14) מפי כב' השופט י' דנציגר, כהאי לישנא;

"...על אף מהימנות המתלוננת - עליה איני חולק כלל ועיקר - סבורני כי מתעורר קושי של ממש בהרשעת המערער במיוחד לו במסגרת האישום השני... עינינו הרואות כי עדויות המתלוננת ואימרותיה במשטרה ביחס למעשים מושא האישום השני, אינן מתגבשות לכדי תיאור קוהרנטי ומפורט דיו של האירועים... על כן, במקרה דנא ובשים לב לגירסת המתלוננת אין לטעמי בעצם האמון המלא שניתן בגירסתה, אשר אינה מוצקה ומפורטת דיה ביחס לאירועים מושא האישום השני, כדי לעמוד בדרישת ההנמקה הממשית הנדרשת מכוח סעיף 54א(ב) לפקודה..."

86. לפי סעיף א.7 לכתב האישום מתואר אירוע בחודש אפריל 2013, במועד בלתי ידוע למאשימה, בסמוך לשעה 21:00, עת נכנסה ו' לחדרו של הנאשם להגיש לו פיצוחים. הנאשם ניצל את ההזדמנות שנקרתה בדרכו, קירב את פניו לפניה וניסה לנשק אותה בפיה באומרו, "בואי, אני רוצה לנשק אותך" וזאת לשם גירוי או ביזוי מיני.

גרסת ו' לאירוע היתה אמינה, ובעניין זה אפנה לאימרת העדה ת/17א' שאושרה בחקירתה, כדלקמן;

"תשובה: והיה עוד מקרה בשעה 9:00 בלילה נכנסתי לתת לאבי גרעינים כי הוא יושב רואה טלוויזיה בחדר שלו ואז הוא קם וניסה לנשק אותי בפה ואימי נכנסה לחדר ראתה ואמרה לו תפסתי אותך ואני מאמינה לבנות אני יצאתי ודיברו ולא קרה עם זה כלום וזה היה לפני שנכנס אלי כשהחלפתי בגדים.

שאלה: האם בכל המקרים היו עוד בני משפחה בבית חוץ ממך ומאביך?

תשובה: באירוע של הגרעינים אימי הייתה בסלון ורק אנחנו היינו, באירוע בלילה כולם ישנו, אף פעם לא הייתי בבית לבדי, אני תמיד דואגת לא להיות בבית איתו לבד.

...

שאלה: האירוע שסיפרת בלילה שהכנסת לאביך גרעינים מתי זה היה?



תשובה: לא זוכרת מתי היה לפני האירוע האחרון בהרבה לא זוכרת.

שאלה: האם הוא אמר לך משהו באותו אירוע בלילה שהכנסת גרעינים?

תשובה: הוא אמר לי בואי רוצה לנשק אותך אמרתי לו הוא קם ורצה לנשק אותי ואימי ראתה ואני יצאתי ישר מהחדר.

שאלה: איך הבנת שרצה לנשק אותך?

תשובה: כשהתקרב אלי וקרב את פניו לכוון פני.

אלא מאי, שמאחר ואימרות העדה ו' הוגשו לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, ובהעדר "דבר לחיזוק" לאירוע זה, כפי שסברתי שיש למצוא לצורך הרשעת הנאשם בכל אירוע ואירוע, מצאתי לזכותו מהאישום האמור בסעיף א.7 לכתב האישום מחמת הספק.

87. בסעיף א.8 לכתב האישום מתואר אירוע מחודש יוני 2013, במועד בלתי ידוע למאשימה, בסמוך לשעה 06:00 נכנס הנאשם לחדר הבנות, ניגש למיטתה של ג' שישנה, הסיר מעליה את השמיכה, עמד לידה ונגע בה בחזה. בהמשך ניסה הנאשם להכניס ידו אל מתחת לחולצתה אך נוכח התנגדותה, כשהזיזה את ידו ושאלה אותו מה הוא עושה, המשיך הנאשם לגעת בה בחזה מעל החולצה והוסיף ואמר לה "תישני, אני אראה לך אם תספרי", כל זאת עשה לשם גירוי וביזוי מיני.

על פי עדותה של ג', כשהתעמתה עם הנאשם ודרשה להבין פשר מעשיו המיניים, ענה לה כי ביקש להעיר אותה ועל כך השיבה כי במגע במקומות רגישים לא מעירים.

תיאור המקרה ע"י ג' הוא תיאור אותנטי, קוהרנטי, מפורט ומתואר באופן הגיוני בכל שלב משלביו.

בעניין זה אפנה לת/18, אימרת העדה ג' במשטרה, שהוגשה לאמיתות תוכנה על פי הלכת מרילי, כהאי לישנא:

"היה מקרה אחד שאבא עשה לי. זה היה שבועיים לפני החופש של ב"ס, לא זוכרת תאריך מדויק. זה היה בשעה 6:00 בבוקר, אבא רצה להעיר אותי. אמר לי "קומי יש בית ספר", אמרתי לו אני אקום בשעה 7:00, ואז אבא ליטף אותי בחזה ביד שלו, הוא רצה להכניס את ידו מתחת לחולצה אבל אני הורדתי לו את היד, ואז הוא ליטף לי את החזה ואז אני אמרתי לו למה עשית ככה? ואז אמר לי אני רוצה להעיר אותך אמרתי לו ככה לא מעירים, למה צריך לגעת במקומות רגישים. אמרתי לו שאני אגד לאימא שלי והוא אמר לי "תגידי לאימא שלך אז מה". זאת הפעם היחידה שאבא עשה לי ככה.

שאלה: האם אבא שלך איים עליך במהלך ארוע זה?

תשובה: איים ואמר לי "תשני, אני אראה לך אם תספרי למישהו" אני מאוד מפחדת ממנו" (הדגשה שלי - ר.פ.).

איני מתעלמת מן העובדה כי ג' לא נזכרה באירוע זה במהלך עדותה בפנינו (עמ' 96 לפרוטוקול), גם כאשר האירוע נפרש בפניה ע"י הפרקליטה מטעם המאשימה. דא עקא שברצף האירועים יכול המקרה, כמקרה יחידני, להתעמעם. לשם כך הוגשו אימרותיה של ג' במשטרה לפי הכלל של אימוץ דברים שנאמרו בחקירה לתוך העדות, לפי הלכת מרילי,



ולגביהן חזרה ושנתה כי אמרה בהן אמת. במיוחד נתתי את הדעת לכך שפעם אחר פעם העדה אמרה שקשה לה לדבר על הדברים (עמ' 87 לפרוטוקול) וכי אינה מעוניינת לזכור אותם (עמ' 104 לפרוטוקול). אין זה בלתי סביר בעיני כי "העדר הזיכרון" במקרה זה נובע מרצון להדחיק או מרצון להקל על האב.

זאת ועוד, אם נדייק בעדות ג' בבית המשפט, דומה כי האירועים מושא האישום בסעיף 8 אושרו ע"י העדה, בראי מכלול עדותה, ובעניין זה אפנה לעדות ג' בעמ' 90 לפרוטוקול, שם העידה כדלקמן:

- ת. כן, אני רוצה לספר. איך אבא היה מעיר אותנו לבית הספר.
- ש. ספרי?
- ת. אבא היה בא ואומר לי "יאללה תקומי". אבא היה צובט אותי בחזה והיה אומר לי "קומי".
- ש. איפה הוא היה צובט אותך בחזה, באיזה מקום?
- ת. באמצע.
- ש. כמה מקרים כאלה היו?
- ת. שלוש פעמים.
- ש. אמרת שאת רוצה לספר "איך אבא היה מעיר אותנו לבית הספר" כשאמרת "אותנו" למי התכוונת?
- ת. (העדה שותקת)
- ש. הבנת את השאלה. "אותנו" זה את והבנים?
- ת. אני והאחים שלי.
- ש. הבנת את השאלה, אמרת שאת רוצה לספר איך הוא היה מעיר אותנו, אמרת שהוא היה צובט אותך בחזה, הוא היה עושה את זה לך?
- ת. כן.
- ש. וזה היה לעוד משהו או רק לך?
- ת. לפני שהיה מעיר את האחים שלי לבית ספר, היה קודם כל בא אלי, צובט אותי ואחר כך היה מעיר אותם.

וכן בעמ' 96 לפרוטוקול:

- ש. את זוכרת עוד מקרה שקרה בבוקר שאבא שלך ניגש אליך למיטה?
- ת. לא.
- ש. אזכיר לך. סיפרת על מקרה שאבא לטף לך את החזה, את זוכרת?
- ת. כן.

לצורך חיזוק ראייתי לאמור, שכאמור אין הוא חובה על פי הדין, דומה כי נכון להוסיפו במיוחד בנסיבות המפורטות מעלה ונוכח מכלול טענותיו של הנאשם כנגד המתלוננות, כשעסקין בהרשעה בפלילים, אפנה לראיות הבאות;



א.ראשית, אציין את מצבה הנפשי המתדרדר של ג' כפי שדווח ע"י צוות המורים, כחיזוק לגרסתה, במיוחד כשעל הפרק פחד מהנאשם ככלל, כעולה מאימרתה במשטרה, ופחד שהיא "הבאה בתור" בביצוע עבירות מין כלפיה, בפרט.

בעניין זה אפנה גם לעדות המורה סמאח ולאימרתיה במשטרה [ת/6 ב' עמ' 2], וכן לעדותה של ג' על כך שהיא עוטפת את עצמה בשמיכה כדי להגן על עצמה מפני הנאשם [ת/18 א'].

ב. חיזוק נוסף לגרסתה עולה מתיאור התנהלות ג' ביחס לנאשם בעקבות המקרה, עת לא דיברה עימו שבוע בערך כי כעסה עליו [ת/18 עמ' 4]. דברים אלה מאשרת ו' בגרסתה, כשמסרה כי הבחינה שהנאשם לא משוחח עם ג' מספר ימים ויש ביניהם נתק, וכשפנתה לג' היא הודתה בפניה כי בעקבות המקרה שהיה לה עם הנאשם, לא דיברה עימו [ר' אימרתה של ו' ת/17 וכן ת/17 א'].

אמנם אימרת ו' במשטרה, על מה שג' סיפרה לה אודות מעשי אביה כלפיה, היא עדות מפי השמועה, אלא שהעובדה כי בחושיה הבחינה בנתק שהיה בין ג' לנאשם, בסמוך למועד האירוע הנטען על ידי ג', מחזקת את גרסת ג'.

באלה הנסיבות, אני מוצאת להרשיע את הנאשם במיוחס לו, קרי ביצוע בקטינה (ג'), שטרם מלאו לה 16 שנה, מעשים מגונים לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני, שלא בהסכמתה החופשית כשחרף התנגדותה נגע בה בחזה - משהוכח האירוע מעל לכל ספק סביר.

88. בסעיף א.9 לכתב האישום מתואר כי בסמוך ליום 17.6.13, במועד בלתי ידוע למאשימה, בבית, משסירבה ו' להצעת הנאשם לצאת עימו לבילוי, היכה אותה בחלקי גופה השונים באמצעות חגורה וגרם לה שטפי דם בזרוע ובגב.

בעדות ו' בבית המשפט פירטה היא את השתלשלות האירוע, ובכך ביססה את עובדות האירוע בתיאור מהימן על שאירע. דברים דומים תיארה ו' באימרתה במשטרה ת/17 א', ולהלן תיאור המקרה בבית המשפט ע"י ו' (עמ' 33 לפרוטוקול):

- "ש. את זוכרת שהיה מקרה עם חגורה?
ת. אולי ש....
ש. אני אזכיר לך. היה מקרה שהוא רצה לקחת אותך ביום שישי, שאת והוא תצאו מהבית ביחד לבד, את זוכרת?
ת. אני זוכרת.
ש. ואת לא רצית?
ת. נכון, לא רציתי.
ש. ואז מה הוא עשה?
ת. אמרתי לאמא שלי שהוא רוצה לקחת אותי והוא בא ונתן לי מכות עם החגורה שלו בגוף שלי.
ש. איפה בגוף, מה קרה לך כתוצאה מהמכות עם החגורה?
ת. כן. זה השאיר סימן וזה כאב לי.



- ש. לבית המשפט: באיזה צבע?
ת. כחול.
ש. איפה הסימנים היו בגוף שלך?
ת. בגב.
ש. בהודעה אמרת בגב וביד ימין?
ת. אולי כאן (העדה מצביעה על האזור הצדדי של מרפק ימין).
ש. מה עשית אחרי שהוא הרביץ לך עם החגורה, לאן הלכת?
ת. הלכתי לבית הספר ומבית הספר לקחו אותי לדודה שלי, פ'.
ש. ומה היה אחרי זה כשהיית אצל פ', מה קרה, דיברת עם אבא שלך, הוא דיבר עם דודה שלך?
ת. הייתי אצל דודה שלי חמישי, שישי שבת, ואחרי זה אבא בא לדודה שלי, דיבר איתי ואז חזרתי הביתה. " (הדגשה שלי - ר.פ.).

גרסת ו' היא גרסה מפורטת ומבוססת, כדבעי, ובה נתתי אמון מלא.

חיזוק ראיתי לאירוע זה, בשים לב לאופן בו ניתנה העדות, בה העדיפה ו' להיות מובלת בתיאור המקרה ע"י שאלות שנשאלה ולא להוביל, ולנוכח שתיקותיה הרבות והגשת אימרותיה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות, מוצאת אני בעדות עדת ההגנה אי', בתה של הדודה פ', אשר מאשרת כי ו' הגיעה לבית הדודה לבקשתה, לאחר שסירבה לחזור מבית הספר לביתה, כראיה שהיא בגדר "דבר לחיזוק".

העדה אי' אמנם מייחסת את האלימות הנטענת כלפי ו', לאמה ולאחיה, כשבענין זה היא מעידה מפי השמועה. דא עקא שהעובדה לפיה ו' הלכה לבית הדודה פ' בשל מקרה אלימות בבית, מהווה ראיה המחזקת את אמינות ו' בתיאור האירוע ובגדר "דבר לחיזוק".

באלה הנסיבות, אני קובעת כי התביעה עמדה בנטל להוכיח אשמתו של הנאשם מעל לכל ספק סביר, באירוע בו מואשם הנאשם בתקיפת בתו ו' וגרימת חבלה של ממש.

89. בסעיף א. 10 לכתב האישום מתואר אירוע מיום 17.6.13, סמוך לשעה 04:00 לפנות בוקר, עת נכנס הנאשם לחדר הבנות בעודן ישנות, ניגש למיטתה של ו', העיר אותה וביקש כי תבוא עימו מחוץ לחדר.

משסירבה ו' לדרישתו ביקש הנאשם כי תנשק אותו. ו' גם לכך סירבה או אז הודיע הנאשם לו' כי יעשה בה כרצונו ומשך מעליה את השמיכה. ו' ניסתה להתחמק לדחוק את עצמה לראש המיטה אולם הנאשם משך אותה בכוח ברגליה והשכיבה חזרה על המיטה, נשכב עליה כשהוא מנסה לנשקה בפיה. ו' הזיזה ראשה, כך הצליח הנאשם לנשק אותה רק בלחי. בהמשך הרים הנאשם את חולצתה של ו', נגע בה בחזה, ניסה להפשיל מכנסיה אך לא יכול היה להמשיך במעשיו, לאחר שאשתו נזעקה ובאה מהסלון לחדר, ולאחר שבתו ג' התעוררה. כל האמור ביצע הנאשם לשם סיפוק גירוי וביזוי מיני.

ו' בעדותה, עם כל הקושי שנלווה לעדות, פירטה את האירוע המתואר, עקב בצד אגודל, תוך כדי שתיקות מרובות



הנעוצות במבוכה ובפגיעה הנפשית שנפגעה. כך העידה בעמ' 29-30 לפרוטוקול, כדלקמן:

- ש. את יכולה לתאר מה אבא שלך עשה לך כאשר שכב עליך ואיך את התנגדת.
ת. (העדה לא עונה)
ש. את לא רוצה לענות? תגידי אם את רוצה לענות.
ת. על השאלה הזו - לא.
ש. למה לא רוצה לענות?
לבימ"ש - זו השאלה המרכזית כי אבא שלך אומר שזה לא נכון ואת אומרת שזה כן נכון, איך נדע מה האמת?
ת. (העדה לא עונה).
ש. מפנה אותך למה שאמרת בחקירתך השניה ת/17 במשטרה. את אומרת שאביך נכנס לחדר ואת שכבת על המטה, שאלת אותו מה אתה רוצה ואמר לך: תבואי איתי. מה את אומרת.
ת. כן. זה נכון.
ש. את שאלת אותו למה לבוא ואמר לך לבוא לפני שאמא מתעוררת.
ת. נכון.
ש. אמרת לו לא רוצה תעזוב אותי.
ת. נכון.
ש. אמר לך תני לי נשיקה ותחזרי לישון. הרמתי ראשי ואמרתי לא רוצה ואז אמר לי בכוח גם אם תגידי לא אני אעשה מה שאני רוצה. זה נכון? אני מתיישבת במטה ותופסת את השמיכה בשתי ידיים ולוחצת עליה.
ת. כן. זה נכון.
ש. אבא שלך תפס את השמיכה מלמעלה בין שתי ידיו ומשך אותה. זה נכון.
ת. זה נכון.
ש. מה עשה עם השמיכה?
ת. הוא זרק אותה.
ש. מה אח"כ קרה?
ת. (העדה לא עונה)
ש. את אומרת שהתחלת לזחול לכיוון הכרית כדי להתרחק ממנו.
ת. כן. זה נכון.
ש. אז הוא תפס אותך משני הרגלים ומשך מלמטה
ת. נכון



- ש. חזרת בתנוחת שכיבה ושכב מעליך.
ת. כן.
ש. ונישק אותי?
ת. לא. אמרתי שהוא לא הצליח.
ש. תסבירי - איפה הפה שלו היה? את אומרת שניסה לנשק אותך בפה ואת התנגדת, מה קרה?
לבימ"ש - הוא הצליח לגעת עם הפה שלו באיזה מקום בפנים שלך?
ת. בלחי.
ש. איפה עוד נגע בך בזמן שהוא שכב עליך? עם הידיים נגע בך?
ת. כן, הוא ניסה להפשיט את המכנסיים שלי.
ש. איפה עוד נגע בך אם נגע בך בגוף? אמרת שהוא ניסה עם החולצה.
ת. כן.
ש. איפה נגע בך?
ת. הוא ניסה ללטף את החזה שלי.
ש. מעל החולצה או מתחת לחולצה?
ת. מתחת לחולצה.
ש. את היית עם חזיה או בלי חזיה?
ת. אני לא זוכרת.
ש. אמרת בחקירה שלך שהוא לטף אותך מתחת לחולצה מעל החזיה. נזכרת עכשיו?
ת. (חושבת). אני לא זוכרת בדיוק מה קרה."

הרחבתי בציטוט העדות, שמדגים את האמינות והמהימנות של ו', אשר תוך כדי העדות חווה חוויה לא קלה, ובקושי רב, ופעמים בשתיקות "רועמות", מצליחה לתאר את שקרה. את גרעין האמת ו' חושפת גם נוכח קשיים רבים, תוך שהיא מקפידה בפרטים ואינה מעצימה את האירועים.

גרסת ו' נתמכת באופן מובהק בגרסת ג', אשר ישנה במיטתה הסמוכה למיטת ו'. ג' הבחינה במתרחש **אף שעשתה עצמה ישנה**. מנקודת מבטה סיפרה ג' את שראתה במו עיניה, ולהלן הגרסה מאימרתה ת/18 שנתקבלה לאמיתות תוכנה על פי הלכת מרילי:

"שאלה: בתאריך 17.6.13 את היית עדה לאירוע בין אבא שלך לבין ו'?

תשובה: זה היה בלילה, לא יודעת כמה בדיוק השעה. לפתע שמעתי רעשים. ו' ישנה במיטה לידי ואז התעוררתי וראיתי את אבא שלי שוכב על ו' ומנשק אותה בפנים ובפה, ואז ראיתי כי ו' נאבקת איתו אבל אבא היה חזק יותר. אחרי זה אבא הלך."



וכן ר' 18/ת א', כדלקמן:

"שאלה: האם תוכלי לספר לי באירוע ביום 17.6.13 לפנות בוקר שראית את אביך שוכב על אחותך, מה בדיוק ראית אז שהתעוררת?

תשובה: אני ישנתי במיטה שלי שקרוב למיטה של אחותי יש בין שתי המיטות מעבר צר, אני התעוררתי כששמעתי את קול אבי אומר לג' [צ"ל לו' - ר.פ.] קומי אני ישנתי על הגב שלי פתחתי את עיניי ראיתי את אבי עומד ליד אחותי ו' לבש מכנס קצר, עם גופיה, אחותי אמרה שלא רוצה לקום אמר לה בואי איתי והיה מתווכח איתה והיא סירבה אני כל (כך) דאגתי שלא ידע אבי שהתעוררתי וסגרתי עיניים ואחרי זה פתחתי את עיניי הוא נישק אותה מהפה שלה ואחותי שוכבת במיטה שלה אחותי דחפה אותו אמר לה לשתוק ומשך בשמיכה של אחותי וזרק אותה על הרצפה זה היה לפני שנישק אותה ושכב עליה עם הבגדים שלו איך שהוא והרים לה את החולצה למעלה מעל לחזה שלה וגם את החזיה הרים לה למעלה וליטף את החזה שלה ורצה למשוך לה במכנס כי ראיתי את ידו במותן שלו וחשבתי שהוא רוצה להוריד את המכנס ואז הרגישה אימא שלי ואבי יצא מהחדר כאילו אין כלום ואני סיפרתי לאימא שלי מה היה אימי ראתה אותו שוכב על אחותי.

שאלה: ו' אמרה כי אביה לא הרים את החזיה שלה ואת אומרת כי הרים את החזיה שלה איך את מסבירה את זה?

תשובה: כן הוא הרים לה את החזיה אני לא יודעת למה היא לא אומרת אולי התביישה."

אין לצפות כי כל פרט ופרט בעדות ו' יהיה דומה לעדות ג', אלא אם כן תיאמו את עדויותיהן, כך סברה ג' כי הנאשם הצליח לנשק את ו' על פיה ואילו ו' בלחץ האירוע חשה כי שפתיו של הנאשם השיגו אותה רק בלחי, וכך גם טענה ו' כי הנאשם לא הרים לה את החזיה.

ו' שמבקשת לאורך כל הדרך לקצר, לזכור כמה שפחות כדי להקל על עצמה וכדי לא לסבך את הנאשם המסובך ממילא, מעידה באימרתה במשטרה ת/17 עמ' 3, כדלקמן:

"ש. בזמן שהוא שכב עליך, מה עשה אבא בידיים שלו

ת. לא עשה כלום בידיים, אני לא רוצה לדבר וזהו".

בעדותה בפנינו הסכימה ו' להרחיב ולספר מעבר למילים "לא רוצה לדבר וזהו" ולאשר את שהעידה ג', כי הנאשם בידי ניסה להפשיל מכנסיה, דבר שדומה כי מחזק את האמינות שלה, על רקע מצוקתה ופחדיה.

אי דיוקים אלה ודומיהם, כמו למשל האם בתחילת האירוע שכבה ו' על הגב או על הבטן, או האם הרים הנאשם את חולצתה וגם את חזייתה, אין בהם לפגוע באמינותה. שוב אומר כי מדובר בפרטים שוליים הרחק מליבת האירוע, עליו העידה ו' באופן ברור חרף הקושי להעיד בנוכחות אביה (הנאשם), אשר גם הקשה עליה בנוכחותו כשנצפה במסך הווידאו, ובעיקר כשפרץ בבכי שנשמע היטב (עמ' 20 לפרוטוקול) או כשקרא לעברה במהלך עדותה "**שקרנית**" (עמ' 16 לפרוטוקול).

תימוכין לגרסת ו' המהווים "דבר לחיזוק" נוסף לעדות ג', אפשר למצוא גם בעדות הנאשם ואשתו, שהעידו מטעם הסנגוריה.



לא הנאשם ולא אשתו, (אימן של המתלוננות) מכחישים קיומו של אירוע מיני ערב הוצאתן של המתלוננות ממשמורתם בצו בית משפט [ר' ת/1 עמ' 3, ר' תמליל ת/1 ב' עמ' 13 ש' 30 "אחרי יומיים היא הלכה...", וכן ר' עדות הנאשם עמ' 186 לפרוטוקול].

הנאשם טוען כי מדובר באירוע בו בשעת לילה מאוחרת (04:00) הגיעה ו' לחדרו הרימה את חולצתה כדי להראות לו את החזיה שקנה לה, כך התעוררה גם אשתו.

באלה הנסיבות, אני קובעת כי הנאשם ואשתו בגרסתם, למצער, מחזקים את עדות ו' לעצם קרות אירוע בעל אופי מיני, ערב הוצאת צו להרחקתה של ו' מהבית והעברתה למקלט.

הגדילה לעשות אשת הנאשם, האם, כשהוסיפה והדגישה בחקירתה במשטרה [נ/4] כי אין מדובר בתקלה בחינוך בתם ו' הדורשת מתן הסבר ודברי תוכחה למותר ולאסור בענייני צניעות, אלא באירוע מיני מובהק, אסור, בין הנאשם לבתו ו', ולא פחות מכך, מפנה את האצבע המאשימה רק כנגד ו' בת ה-16 וכלשונה באימרתה בעמ' 3:

"ש. האם את חושדת כי ו' מתחילה עם אבא שלה?

ת. אני חושבת שהיא זאת שמגרה את אבא שלה".

באלה הנתונים, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל להוכחת עבירה של מעשה מגונה שביצע הנאשם בבתו ו' עליה הוא אחראי, זאת בלא הסכמתה, תוך שימוש בכוח והפעלת אמצעי לחץ, חרף התנגדותה; לשם ביזוי, גירוי וסיפוק מיני.

לסיכום אשוב ואדגיש את התרשמותי הישירה מן המתלוננות במהלך שמיעת הראיות, חרף הקשיים במתן העדות, שהיא הנדבך העיקרי בהרשעת הנאשם, כאשר בפרשה זו מחזקות המתלוננות מבחינה ראייתית זו את ז.

ט"ו. סיכום ביניים:

90. עדות המתלוננות, צעירות בגילן, שנדרשות לספר סיפורן המפליל את אביהן, כשהן מבטאות קושי והתחבטות התואמים את הנסיבות, מהימנה עלי. השתיקות במתן העדות ע"י המתלוננות אינן אלא תוצאה מהמעמד שנכפה עליהן במתן עדות מול אביהן (הנאשם), הנתון במעצר, כשברקע משפחה מתפרקת, סובלת, שנקלעה למצוקה כלכלית, המטילה את "האחריות" על כתפיהן. חרף האמור לא משו המתלוננות מגרסותן בסיפור "הגרעין הקשה" של האירועים גם שביקשו בכל דרך לקצר, לא לזכור ולא להיזכר בכל הפרטים. כשהוברר להן במהלך העדות ע"י המאשימה כי לא ניתן לדלג על מסירת העובדות עד לפרטים הקטנים, בדלית ברירה השלימו עם הגזירה, גם אם בדרכים השמורות להן.

כן אוסיף ואציין את החיזוקים הנוספים הקיימים בחומר הראיות, אשר עניינם נוגע **למכלול** האירועים גם יחד, וגם להם נתתי דעתי, כמבואר להלן, חרף דברי המתלוננות בעדות הנוספת, שם ביקשו לחזור מגרסתן שניתנה במהלך שמיעת הראיות בעדות שהיתה ללא עוגן, ונותרה על בלימה.

העובדה כי הבקשה למתן עדות נוספת של המתלוננות בתום שמיעת הראיות הוגשה במועד שהוגשה ולא בכל שלב קודם, בעוד הנאשם נתון במעצר בשל התלוננות נגדו; קרי לא במועד מתן העדות בפנינו (לא במועד הראשון של מתן



העדות של כל אחת מהן ולא במועד השני של מתן העדות), מעידה שהמתלוננות לא חזרו, הלכה למעשה, מעדותן כנגד הנאשם, אלא פועלות הן בהשפעת המשפחה ונרתמות, גם בשלב מאוחר זה, למשימה שנטלה המשפחה לעזור בכל דרך לנאשם, בבחינת המטרה מקדשת את האמצעים.

ט"ז. מצב הנפשי של המתלוננות:

91. הלכה היא כי ראייה על מצב נפשי של קורבן עבירות מין, מהווה ראייה עצמאית היכולה אף להוות סיוע, במקרה הנדרש, לשם הרשעה בדין.

בענייננו, הביאה המאשימה עדויות מצוות המורים של בית הספר בו למדו המתלוננות, אשר העידו על מצב הנפשי שהשתנה, במקביל ובהתאמה למועדים המוזכרים בכתב האישום, המהוות חיזוק נוסף, אם כי כללי, לגרסת המתלוננות.

92. כך, העידה המורה סמאח אודות ג' אשר בשלושה עד ארבעה החודשים האחרונים לפני הגילוי, הפכה להיות עצובה, לשדר לחץ, להגיב באגרסיביות; התנהגות שלא אפיינה אותה קודם לכן, בהיותה תלמידה מלאת שמחת חיים [ר' ת/6 ב'].

כך העידה המורה לעברית ולאזרחות, הגב' הנא, כי כבר בתחילת ינואר 2013 הרגישה שינוי בהתנהגות ג', אשר היתה עייפה ועצובה, ממה שקורה בבית, לדבריה [ת/9 א'].

בדומה העידה המורה אריג', מטפלת באמנות, אשר פגשה בג' בבוקר אחד של חודש אפריל כשהיא רועדת, נסערת, בוכה ומוצפת רגשית ממה שראתה כי קורה לאחותה ו', ומהפחד לגורלה היא, שמא תהא הבאה בתור [ת/10 א'].

93. בדומה לג' גם אצל ו' ניכרו סימני מצוקה רגשית. כך העידה המורה אמראת ספדי מחנכת הכיתה לחינוך מיוחד, על ו', שהיתה תלמידה טובה וסגורה באופייה, אשר בחודשים האחרונים, מאמצע השנה, נצפות אצלה התפרצויות בכי, באומרה מעט שבמעט, שלא טוב לה בבית [ת/20] וכך גם העידה היועצת רולא על חששותיה [ת/7 א'].

94. עדויות צוות המורים היו מהימנות בכל הנוגע לתיאור מצב הנפשי הכללי של המתלוננות במועדים הרלוונטיים לאישום, דבר אשר קלטו בחושיהן, להבדיל מתוכן הדברים שתיעדו, שהם בבחינת עדות מפי השמועה.

עדויות צוות המורים, להם אין עניין לתמוך בצד זה או אחר, אמינות עלי, במיוחד שחלקן נסמכות על רישומים שנעשו בזמן אמת. ודוק, עדויות אלה לא רק שהן ממקור אובייקטיבי, אלא שנשענות הן גם על תיעוד מצוקה של האחר (המתלוננות) כפי שנגלתה לעיניהן, כאדם לאדם, וגם על פי חובתן בדיווח על מצבן של התלמידות שבאחריותן.

95. טענת הנאשם כי המורות הפעילו על המתלוננות לחץ עקיף כמו גם "שיחקו" לידיהן או שהשפיעו עליהן, עת ביקשו המתלוננות בכל דרך לצאת מבית ההורים, שם הצרו צעדיהן - אין אני מקבלת.

טענות אלה יחדיו אינן יכולות לדור בכפיפה אחת, ועל כן נשענות לשיטתי על בלימה אחרי הכל. לסגל בית הספר אין כל עניין לסייע למתלוננות או להעלות טענות שלא היו ולא נבראו, במיוחד כשחלקם ראו גם סימנים של פגיעות בגופן של המתלוננות.

הדוגמה המובאת להוכחת טענות הנאשם באמצעות באת כוחו כנגד המתלוננות, רק מוכיחה את ההפך. הנאשם קובל



על כך שהמורה סמאח בשאלות מכוונות פתחה פתח לג' לטעון טענות שווא. דא עקא, שעדות המורה לא רק שלא מחזקת את הטענה, אלא מלמדת על התנהלות שמצופה ממנה כי כך תעשה. ודוק, כשראתה המורה סמאח סימן של מכה ליד העין, שאלה את ג' מה פשר המכה, כפי המצופה, וכשקיבלה מענה חסר של "נפגעת. וזהו" מחובתה של המורה להעמיק חקר, כפי שעשתה; או אז בשיחה אישית התבררה התמונה הרחבה יותר, תמונה קשה שחייבה דיווח על מעשי הנאשם הנטענים ולא התעלמות מהם [ת/6 ב'].

אלה פני הדברים, ומהם נלמד כי סגל בית הספר עשה כפי שנדרש, ופעמים על הגבול התחתון של מחויבותו (ר' עדות המורה הנא, כאמור לעיל, ועדות סמאח עזירי המודה כי לא תיעדה כל שיחותיה עם ג' - עמ' 65 לפרוטוקול).

96. על עדויות בדבר מצב הנפשי של המתלוננות שהובאו ממועדים מאוחרים יותר ומקורן בתיעוד של עובדים סוציאליים מהמקלט בו שהו המתלוננות לאחר הוצאתן בצו ממשמורת הוריהן, מצאתי להסתמך פחות, משום המצב הנפשי המורכב בו היו נתונות המתלוננות באותה עת, בו התערבבו אירועי העבר ואירועי ההווה, בהתמודדות של נערות צעירות במסגרת חוץ ביתית שנכפתה עליהן.

ראוי עוד להדגיש כי אין בתוכן הדברים כפי שנרשמו ע"י המטפלים במקלט, מפי המתלוננות, כדי להעיד על אמיתות תוכן, שכן מדובר בעדויות מפי השמועה. דא עקא, שאם יטען הטוען כי במקלט חזרו המתלוננות מתלונתן, אעיר כי המצב הוא הפוך מהנטען, חרף הלחצים שלא כדין (בלשון המעטה) שהפעילה המשפחה לרבות הדוד והאם שבאו לביקור, כדי להניא את המתלוננות מתלונתן ולטעון כי שיקרו בשל השפעה מצד גורמי הרווחה אשר "הכניסו להן לראש". (ר' עמוד 109 וכן עמ' 135 לפרוטוקול).

נכון הוא כי הרישום שנעשה במקלט מפי המתלוננות קביל לעצם אמירת הדברים והיכולת להוכיח אמינות המתלוננות ועקביותן; כך נמצא כי המתלוננות גם במקלט גילו עקביות בתלונותיהן. בעניין זה אפנה לעדות העובדת הסוציאלית ויו"ר ועדה לתכנון וטיפול [ת/21] שדיווחה על מצב קונפליקטואלי בו מצויות המתלוננות, שמחד ביקשו לבדוק אפשרות לצאת מהמקלט (ג' ביקשה לחזור הביתה ו-ו' לפנימייה), אך מאידך דבקו בגרסתן נגד הנאשם.

זאת ועוד, ג' אשר ביקשה, כאמור, לבדוק חזרתה הביתה, עוד הוסיפה כי היא "רוצה שאבא יפסיק את מה שעושה, אך מבינה שזה לא יקרה".

97. בעניין זה ולמעלה מן הנדרש אציין, כי אין בעדותו של העובד הסוציאלי מר שרבל שקור, אשר במקרה דנן היה הגורם המדווח למשטרה אודות האירועים עליהם דיווחו המתלוננות קודם לכן לסגל בית הספר, כדי להפחית ממשקל עדות המתלוננות (יצוין כי למעשה מדובר רק בעדותה של ו').

ודוק, במהלך חקירתו של מר שרבל, שהעיד בבית המשפט ללא תיק הרווחה ומתוך זיכרון, נמצא כי פגש את ו' בבית הספר ביחד עם אחרים ולבד, וממנה הבין כי:

"... היה לה קשה לספר, אבל היא אמרה שאבא ניסה מספר פעמים לגעת בה וגם באחותה ג'. נהוג לא לקלקל חקירה ולהיכנס לפרטים, אך שאלנו אותה שאלה מה זה אומר, והיא פירטה יותר... לכיוון של חדירה ושם נעצר הסיפור... הקטינה סיפרה על מגעים מיניים עם האבא, שכללו חשד למעשים מגונים ובהמשך זה מה שנקרא חשד לאינוס או בעילה אסורה בהסכמה..."



"ש. לבית המשפט: האם אתה אומר בוודאות גמורה שאתה זוכר שו' אמרה שאבא שלה החדיר את איבר המין שלו לאיבר המין שלה?
ת. אני זוכר את ו' אומרת שאת שלו למטה הכניס לי למטה, משהו בסגנון הזה, זה מה שאני זוכר." (עמ' 152 לפרוטוקול).

מצאתי להביא את הדברים במלואם, שמא תיטען הטענה כי ו' אינה עקבית בתלונותיה נוכח העובדה כי בכל תלונותיה אין טענה לאונס או לקיום יחסי מין מלאים אסורים עם הנאשם, ועל כן אם בפני מר שקור העלתה דבר אחר, משמע שאין אמת אחת בפיה.

דא עקא, שסבורה אני כי דין הטענה להידחות.

ראשית, דברי העד שקור על תוכן תלונותיה של ו', הם עדות מפי השמועה, שלא הוגשו לצורך אמיתות תוכנם, במיוחד כשאין לדברים תיעוד כדבעי בזמן מסירתם.

שנית, מדובר בעד שהעיד מתוך זיכרון, כשמראש הזהיר עצמו בשיחותיו עם המתלוננת (ו') שלא לרדת לפרטים, כדי שלא "לקלקל" את החקירה, כלשונו; כך שהדברים שקלט מפי ו' אינם אלא דברים חלקיים.

זאת ועוד, אין העד מעיד באופן ברור על כך ששמע מו' על קיום יחסי מין מלאים אלא "כיוון" לכך, "חשד" לכך "משהו בסגנון הזה", דברים שמקומם להתברר ע"י אנשי מקצוע האמונים על ביצוע חקירה, הם החוקרים מהמשרה.

דומה כי עדות העד שקור אינה מלמדת דבר על חוסר אמינות של ו', אלא מלמדת על מסקנה אישית של עובד סוציאלי, שבמכוון לא הרחיב לחקור, ואשר אינו אמן על ביצוע חקירה, כך יכול היה להסיק על חשדות, שהם שלו בלבד, ל"חשד לאינוס", ל"כיוון של חדירה", על רקע גרסת ו' על כך שאביה שכב עליה וגם ניסה להפשיל את מכנסיה.

י"ז. לסיכום:

98. לאחר שעיינתי בכל הראיות נתתי דעתי למשקלן, כמפורט מעלה, מסקנתי כי הוכח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בסעיפים א.2, א.3, א.4, א.8, א.9, א.10, לעובדות כתב האישום.

99. אני משוכנעת מעל לכל ספק סביר כי הנאשם היכה את בתו ג' (שלוש פעמים), היכה את בתו ו' (פעם אחת) וגרם להן חבלה של ממש (שטפי דם והמטומות); ופעם אחת תקף את ו' בבטנה מבלי שהותיר בה חבלה של ממש.

כמו כן הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם עשה מעשה מגונה בג' כשנגע בה בחזה, ועשה מעשה מגונה בו', כששכב עליה, נגע בה בחזה ונישק אותה, כשאין ספק כי מדובר במעשים שמטרתם גירוי, סיפוק וביזוי מיני, שנעשו ללא הסכמה של המתלוננות, כאשר כנגד ו' היה גם שימוש בכוח והפעלת אמצעי לחץ, כמפורט בהכרעת הדין.

100. לפיכך אציע לחברי **להרשיע** את הנאשם בעבירות כדלקמן:



א. **מעשה מגונה במשפחה, בקטינה שטרם מלאו לה 16 שנים ושלא בהסכמתה החופשית -**
עבירה לפי סעיפים 348(ב) בנסיבות סעיף 345(ב)(1) בתוספת סעיף 345(א)(1) ובתוספת סעיף
351(ג)(2) לחוק העונשין (כלפי ג').

ב. **מעשה מגונה בקטינה במשפחה, שלא בהסכמתה ותוך שימוש בכוח או הפעלת אמצעי**
לחץ או איום - עבירה לפי סעיף 348(ג) ובתוספת סעיף 348(ג1) ולפי סעיף 351(ג)(1) לחוק העונשין
(כלפי ו').

ג. **תקיפת קטין ע"י אחראי תוך גרימת חבלה של ממש -** עבירה לפי סעיף 368ב(א) סיפא
לחוק העונשין (שלוש עבירות כלפי ג' ואחת כלפי ו').

ד. **תקיפת בן משפחה קטין -** עבירה לפי סעיף 379 בתוספת סעיף 382(ב)(2) לחוק העונשין
(כלפי ו').

101. לגבי העבירות העולות מסעיפים א.5, א.6, א.7 לעובדות כתב האישום, אמליץ בפני חברי לזכות את
הנאשם מחמת הספק; דהיינו, אמליץ **לזכות** את הנאשם מן העבירות של מעשה מגונה בקטינה במשפחה שמלאו לה
14 שנה תוך ניצול תלות, חינוך והשגחה (ריבוי עבירות כלפי ו' - סעיף א.5 לכתב האישום), של מעשה מגונה בקטינה
במשפחה שלא בהסכמתה (כלפי שתי הקטניות - סעיף א.6 לכתב האישום), וכן ניסיון למעשה מגונה בקטינה במשפחה
שמלאו לה 14 שנה תוך ניצול יחסי תלות, חינוך והשגחה (כלפי ו' - סעיף א.7 לכתב האישום).

רבקה פוקס, שופטת

כב' השופט משה גלעד [אב"ד]:

אני מסכים.

משה גלעד, שופט

[אב"ד]

כב' השופט דניאל פיש:

אני מסכים.



דניאל פיש, שופט

לאור האמור לעיל הוחלט, כאמור בחוות דעתה של כב' השופטת רבקה פוקס, להרשיע את הנאשם בעבירות שפורטו על ידה בסעיף 100 לחוות דעתה, ולזכות אותו מן העבירות שפורטו בסעיפים א.5, א.6 ו-א.7 לעובדות כתב האישום, כאמור בסעיף 101 לחוות דעתה.

ניתנה והודעה היום, ד' חשוון תשע"ה, 29.10.14, בנוכחות הנאשם וב"כ הצדדים.

ד. פיש, שופט

ר. פוקס, שופטת

מ. גלעד, שופט
[אב"ד]